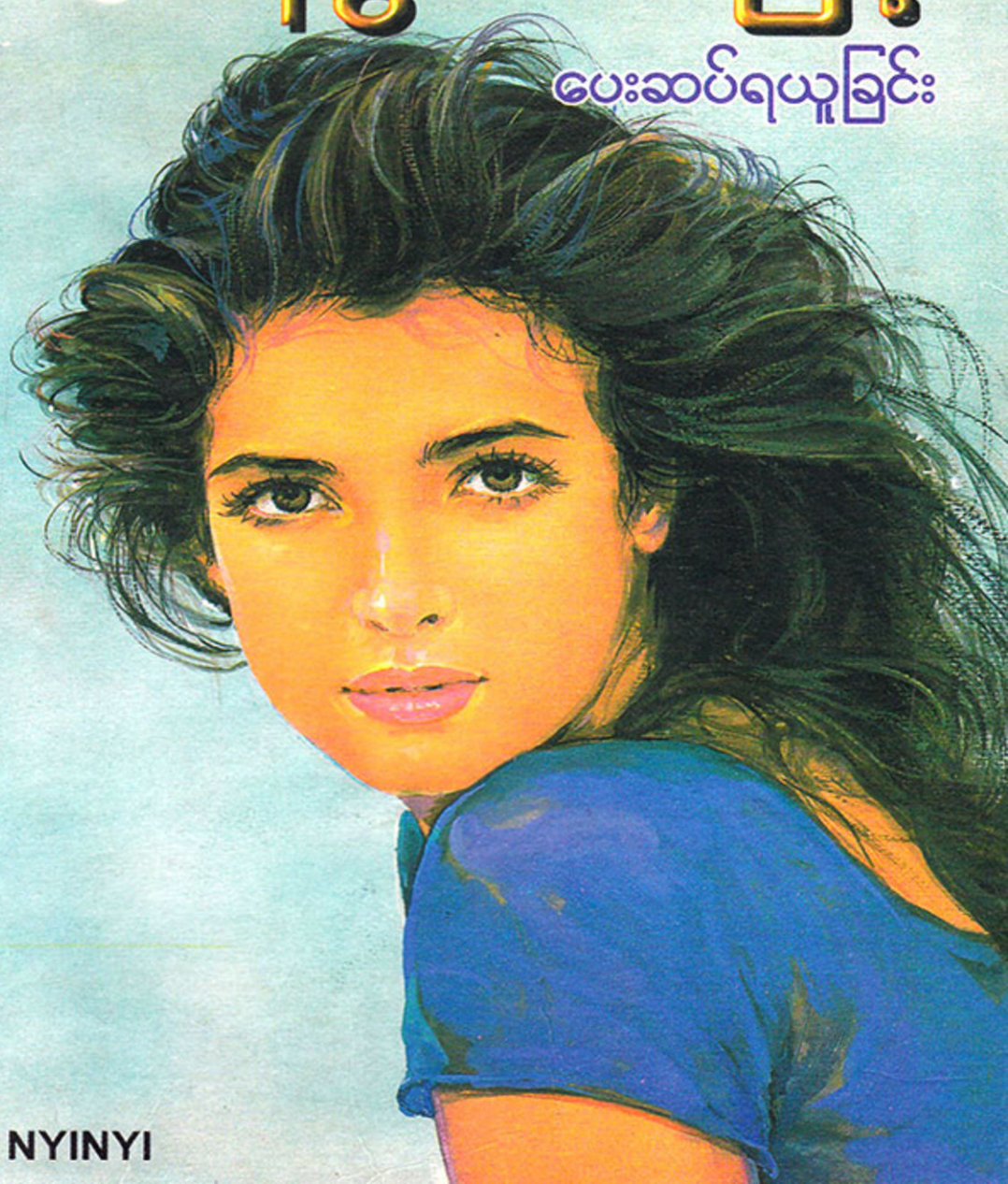

နေနွယ်လင်းမြင့်

ပေးဆပ်ရယူခြင်း

NYINYI

"ကဲ...ရောက်ပါပြီခင်ဗျား၊ နာမည်ကြီး ဥတိုစခန်း"

ရောင်နီက ခပ်သောသောလေးပြောလိုက်သည် ။ စီဂျေဂျစ်ပေါ်မှာ
ယောက်ျားငါးယောက်လုံး တဖြုတ်ဖြုတ်ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ တစ်
ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

"ဟား...ဟား..."

လက်ညှိုးထိုး၍ ရယ်၏။ လူသားငါးဦးမှာ မြေနီမှုန့်များ ဖြင့် ပေကျံ
ညစ်ထေးနေတော့၏။

"ခုမှ မျောက်ဖင်နီတွေဖြစ်တော့တယ်"

"မှားပြီ...၊ အဲဒါ တစ်ခုကလွဲပြီး ကျန်တာတွေ နီတာ၊ ဆံပင်ကစပြီး
..."

သူတို့ တွေ ဝါးခနဲရယ်လိုက်ကြသည့်အထဲမှာ "နေရှိန်း"တစ်ယောက်
တော့ မပါဝင်ချေ။ သူငယ်ချင်းငါးယောက်မှာ လေးယောက်ကရယ်မော
နေကြ၏။ သူတို့ တွေ ရယ်မည်ဆိုလည်း ရယ်ချင်ဖွယ်ပါ။ ဆံပင်မည်းမ
ည်းတွေက မြေနီမှုန့်များ ဖြင့် အရောင်ပြောင်းလျက် မွဲစုတ်စုတ်ဖြစ်ရသ
ည့်အထဲ လေဒဏ်ကြောင့် ဖွာချင်တိုင်း ဖွာ၊ ကျဲချင်တိုင်း ကျဲလျက်ရှိသော
ဆံပင်ချောင်းများက နဖူးနှင့် ဦးခေါင်းတစ်ဝိုက်လုံးမှာ ကျဲချင်တိုင်းကျဲ
နေသည် မို့ ဆံပင်တိုသော နေရှိန်းတစ်ယောက်သာ နည်းနည်းပါးပါး ခံ

သာပြီး ကျန်...ဆံ့ရှည်လေးဦးက ပို၍ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ရတော့သည် ။ ဆံပင်တွေတင် ဘယ်ကပါမလဲ။ မျက်ခုံးတွေ၊ မျက်တောင်တွေပေါ်မှာ လည်း မြေနီမှုန့်တွေ...။

နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တစ်ဝိုက်ကိုတော့ သူတို့ အားလုံး လက်ကိုင်ပဝါတွေ သုံးထောင့်ချိုး၍ စည်းလာကြသည် ။ ထိုနေရာတွေမှာ မြေနီမှုန့်ကျူးကျော်စွန်းထင်းခြင်းမှ ကင်း၏။ ဒီလိုမှ လုပ်မလာကြလျှင် ခုလောက်ဆို အဆုပ်တွင်းမှာ ရှိသော အပေါက်ကလေးများအားလုံး မြေနီမှုန့်တွေဖြင့် ပိတ်ဆို့ပြီးသားဖြစ်သွားနိုင်၏။

"ဒါကြောင့် ဒီကောင့် ပရာဒိုနဲ့ သွားမယ်၊ တံခါးပိတ်မယ်၊ အဲကွန်းဖွင့်မယ်လို့ ငါမပြောခဲ့ဘူးလား"

သူရလင်းက ရောင်နီကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်၏။

"ငါကရော...ကား ကပ်စေးနဲ့ခဲ့လို့ လား"

ရောင်နီက နှာခေါင်းမှာ ပိတ်စည်းခဲ့သော လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြန့်၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသုတ်ချလိုက်သည် ။

"ဟ..."

အပြာနုနု လက်ကိုင်ပဝါလေးခမျာ ရစရာမရှိအောင်ညစ်ပတ်သွားရတော့သည် ။

"ထွန်းထက်ပေါ့...၊ သူ့ကားကြားချင်တိုင်း"

ထွန်းထက်က နံပါတ်(၃/ခ) စီဂျေ ဂျစ်ကားတစ်စီးဝယ်၏။

"ခရီးထွက်မယ်၊ ဘယ်သူလိုက်မလဲ..."ဟု သူက စလို့ လူစုသည် ။ အလုပ်တွေ ကိုယ်စီကြာကြာပစ်ထားခဲ့လို့ လည်း မဖြစ်သည် မို့ ခရီးဝေးလ

ည်း မသွားနိုင်ကြပါ။

"ဥတိုသွားမယ်၊ ဂျေရိုက်မယ်၊ မြင်းစီးမယ်၊ ငါးမျှားမယ်၊ မော်တော်ဘုတ်စီးမယ်၊ ငှက်ကြည့်မယ်၊ အသက်၀၀၅၅မယ်"

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ အားလုံးကသဘောတူ၏။ နေ့ချင်းပြန်လို့ ရပေမယ့် နားနားနေနေ တစ်ညအိပ်ကြမည်တဲ့ ။

"စနေ မနက်စောစောထွက်မယ်၊ တနင်္ဂနွေညနေပြန်မယ်"

ဒါကိုလည်း ငြင်းခုံရန်မရှိ၊ အားလုံးသဘောတူခဲ့သည် ။ သူရလင်းက

...

"ရောင်နီ ပရာဒိုနဲ့ သွားမယ်၊ တံခါးပိတ်မယ်၊ အဲကွန်းဖွင့်မယ်"

"တံခါးပိတ်မယ်၊ အဲကွန်းဖွင့်မယ်"ထည့်ပြောရတာ အကြောင်းရှိ၏။ ရောင်နီက သဘာဝလေတဖြူးဖြူးကို အရမ်းကြိုက်သည် ။ ဘယ်သွားသွား ကားကို တံခါးပိတ်လေမရှိသည့်မို့ လေအေးပေးစက်လည်း မဖွင့်ရ ။ သူ့ကားကို စီးတော့မည်ဆိုလျှင် တံခါးပိတ်မယ်၊ အဲကွန်းဖွင့်မယ်ဆိုသည့် ပြဿနာကို ကြိုတင်ငြင်းခုံထားရ၏။

"မသွားပါဘူး၊ စီဂျေနဲ့ သွားမှာ ၊ လိုက်ချင်လိုက်၊ မလိုက်ချင်နေ"

"လိုက်ဖြစ်ဖို့ များ ပါတယ်"

"သေလိုက်"

ရဲထင်က ဝင်နောက်နေသေးသည် ။ ထွန်းထက်က သေခိုင်းနေ၏။ ဒီသူငယ်ချင်းတွေက ငယ်ပေါင်းတွေဆိုပေမယ့် သုံးလေးလမှ တစ်ခါဆိုသလို အနိုင်နိုင်ဆုံရသည် မို့၊ ခုလို တစ်ညအိပ်ခရီးတိုလေးကို လူတိုင်းစိတ်သန်ကြတော့သည် ။ စိတ်မသန်သူက တစ်ယောက်တည်းရှိသည် ။ နေရှိ

န်း။ သူက တစ်လောကလုံးကိုစိတ်ကုန်လျက်၊ ခြောက်သွေ့စွာ ကုန်ဆုံး
နေစေသူ ဖြစ်၏။ ခါတိုင်းဆို သုံးလေးလကြာမှ တစ်ကြိမ်
အနိုင်နိုင်တွေ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေက နေရှိန်းအတွက် လောလော
ဆယ်မှ တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ခါဆိုသလို တူးတကအချိန်စီစဉ်၍ တွေ့ဆုံ
ပေးနေရသောကာလ ဖြစ်၏။

ထွန်းထက် စီဂျေက ဘေးတံခါးရွက်တွေ မတပ်ရသေးပါ။ အမိုး
တော့ ပါလာသည် ။ ဥတိုသို့ မရောက်ဖူးကြသေးသည် မို့ လမ်းခရီးပုံစံ
ကိုလည်း ကြိုတင်မခန့်မှန်းနိုင်ကြသေးချေ။ မြေနီလမ်းက စခန်းနား
ရောက်မှ ခရီးတိုကြုံရခြင်းပါ။

"အင်း...စီဂျေ...စီဂျေ"

"စီးရတာ ကျေးဇူးတင်"

"တင်လိုက်ပါပြီ"

"ငါတို့ လာတာ စောသွားလို့ ပါ၊ လမ်းခင်းဖို့ လိပ် သဲတွေ စီထားတာ
တွေ့ခဲ့သားပဲ၊ နောက်ထပ် သုံးလေးလဆိုရင် စီဂျေနဲ့ အိုကေပါပြီ"

"ဘယ်သူက ပို့ဦးမယ် ပြောလို့ လဲ"

"တော်ပြီကွာ..ရေချိုးမယ်"

"ယော်...ဒီသူငယ်က ဥတိုကို ရေလာချိုးတာကိုး..."

"သေလိုက်"

ထွန်းထက်က စိတ်တိုလာတိုင်း သေလိုက်ဟု ပြောတတ်၏။ ဖုန်းဆ
က်တာ ကြိုတင်ပြောဆိုထားသောအခန်းတွေထဲသို့ဝင်လိုက်၏။ တစ်ည
အိပ် ခရီးတိုကလေးမို့ သူငယ်ချင်းငါးယောက်က နှစ်ယောက်ခန်း နှစ်ခ

န်းနှင့် တစ်ယောက်ခန်း တစ်ခန်းယူကြသည်။ နေရှိန်းက တစ်ယောက်
တည်းနေရမည့်အခန်းကို ရွေးလိုက်၏။ ရဲထင်က ပြိုင်လုနေချင်သေးပေ
မယ့် ရောင်နီက မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ နေရှာပါစေ။ နေရှိန်းက တစ်
ယောက်တည်းပဲနေချင်မှာ သေချာသည်။ ဤခရီးကို သူငယ်ချင်းတွေက
အတင်းဆွဲချလာလို့ ပါလာရတာ ဖြစ်၏။ အိမ်မှာ ဆို အခန်းထဲမှ မထွက်
တာကြာပြီလေ။

နေရှိန်း အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်သည်။

ရေမိုးချိုးပြီးသွားလို့ လူကလန်းဆန်းပါသည်။ ဒီလောက်ခရီးတို
လေးမို့ လူငယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ ခရီးပန်းခြင်းမရှိပါ။ သို့ပေမဲ့
လူက အိပ်ရာပေါ်မှာ ပဲနေချင်သည်။ အလုပ်ရှိလျှင် ထွက်လုပ်၊
အလုပ်ပြီးတာနှင့် ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ဝင်၊ အိပ်ရာပေါ်လှဲ။ တောင်တွေး
မြောက်တွေးနှင့် မျက်စိကြောင်ရင်း ငိုက်မြည်းလာတာကို သတိမထားနိုင်
မိခင်မှာ ပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ တရေးနိုးမှာ ချမ်းပြီး နိုးလာလို့ ညဦး
ပိုင်းက ဖွင့်ထားခဲ့သော အဲကွန်းကိုထပ်ဝင်၊ ခုမှ မီးပါပိတ်ရပြီး ပြန်အိပ်
တော့လည်း ပြန်ပျော်ကာ အိပ်ရေးက လိုတာထက်ပိုသွားသောညတွေ
ရှိသည်။

အစားအသောက်ကိုတော့ စိတ်ကို မဝင်စားတာ ဖြစ်၏။ ဟိုအရင်က
တည်းက နေရှိန်း အစားအသောက်ကို စိတ်မဝင်စားလှပါ။ ဟိုတုန်းက
စိတ်မဝင်စားတာနှင့် အခု စိတ်မဝင်စားတာနှင့်ကွာတော့ ကွာခြား၏။
ဟိုတုန်းက စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုခြင်းသည် နေရှိန်း ဟင်းချေးမများ ခြင်း၊
အစားအသောက်မရွေးခြင်း ဖြစ်၏။ အစားကောင်းမို့ ခုံမင်တာမျိုးမရှိ၊

အစားညှိမို့ မစားချင်ဘူးဆိုတာမရှိ။ ဘာစားစား ခံတွင်းကပဲကောင်းနေ သလားမသိ၊ စားနေကျ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ ကုန်သွားတာချ ည်း။ နေရိုန်း တစ်ခါမျှ အစားမပျက်ဖူးပါ။ အစားဟူသည် ခန္ဓာကိုယ်လူ ဝ်ရှားရှင်သန်ဖို့ ခံတွင်းမှ တစ်ဆင့် ထည့်ကိုထည့်ပေးရမည့်ပစ္စည်းအဖြစ် ကျေကျေနပ်နပ် ထည့်ပေးဖြစ်ခဲ့တာမျိုးချည်း။

အခုစိတ်မဝင်စားတာကျတော့ စားလိုစိတ်ကိုမရှိတာ။ ဘယ်တုန်းက မှာ မမှန်းဖူးသော အစားစားခြင်းအမှုကို စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်နေ၏။ ဗိုက်ထဲ ကဆာလာသောအခါတွင် အဲသည် ဆာလောင်ခြင်းကို မှန်းတီးစိတ်ဖြစ် ပေါ်သည် ။ ဆာလောင်ခြင်း ဝေဒနာကိုမခံစားနိုင်သည် မို့ ဝမ်းဗိုက်ဖြည့်ခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ရ၏။ နေရိုန်းက ဝမ်းဗိုက်ဖြည့်ဖို့ အတွက် စိတ်မပါ။ စိတ်ကိုမဝင်စားတော့တာမျိုး ဖြစ်၏။

"ဒေါက်...ဒေါက်..."

နေရိုန်းက အခန်းတံခါးကို သော့မချထားပါ။ သူငယ်ချင်းတွေက ဝတ္ထုရားကျ "ဒေါက်...ဒေါက်" နှစ်ချက်တော့ ခေါက်သည် ။ သို့ပေမဲ့ နေရိုန်း ထအဖွင့်ကို မစောင့်ကြပါ။ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ဖွင့်၍ ဝင်လာ၏။

"ထမင်းစားမယ်"

နေ့လယ်စာကို ဒီမှာ စားဖို့ ရန်ကုန်မှာ ကတည်းက ကြိုမှာ ထားပြီး သားပါ။

"မဆာသေးဘူး"

သူတို့ မနက်စာကို အိမ်မှ အဝစားလာခဲ့ကြပေမယ့် ယောက်ျားဗိုက် တွေမို့ ကားဆောင့်တာနှင့် ချောင်ကြပြီဖြစ်သည် ။

"ဆာလှတယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စားချင်တာ မှာ ရင် နည်း

နည်းကြာမယ်ဆိုလို့ "

"ဒါဆို မင်းတို့ သွားမှာ လေ"

"အောက်မဆင်းသေးဘူးလား"

"အိပ်ချင်နေလား"

"ဒီလိုလုပ်ပါလား"

"ဘယ်လိုလဲ"

"အိပ် လိုက်လေ"

"နိုးချင်စိတ် မရှိရင် လည်း မနိုးနဲ့ တော့ပေါ့၊ မနက်ဖြန် ငါတို့ ပြန်ရင်
မင်းကိုထမ်းချသွားမယ်"

ဒီလိုဆိုတော့လည်း နေရှိန်းရယ်ဖြစ်ပါ၏။

"ဘီလူးသွားဖြဆိုတာ ဒါမျိုး"

"မချီသွားဖြ မဟုတ်ဘူး လား"

"ယော်..ရဲထင်တို့ များ အခွန်မဆောင်ရတိုင်း ဒူနေရသလား၊ နေရှိန်း
ရှေ့မှာ မချီဆိုတဲ့ စကားကို မပြောချင်လို့ "

"ပြောပါ၊ ရပါတယ်"

"ရတယ်တဲ့ ဟေ့...ပြော၊ ပြော..."

"မချီသွားဖြဆိုတာ နေရှိန်း ပါးစပ်နဲ့ ကျမှ တွေ့ဖူးတယ်"

"ဒီကောင် မချီတရိဖြစ်နေတာ"

"နှုတ်ခမ်းက ပြုံးပြီး ရင်ထဲက မချီဆိုတဲ့ အမျိုး"

"မချီတာ လူမသိ"

"မသိတော့ဘူးကွာ...မချီတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာရှိသေးလဲ၊ တောက်...မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပြီး၊ မြန်မာဝေါဟာရမကျွမ်းလိုက်တာ၊ တကယ်ဆို မချီ အလုံးသုံးဆယ်လောက် ပြောတတ်ပါတော့လား"

"ကဲ...ကဲ...နေ့ရှိန်းက မချီရင်း အိပ်နေခဲ့၊ အစာစားဖို့ ငါတို့ သွားမှာ မယ်၊ ရရင် တစ်ခေါက်တက်ခေါ်မယ်၊ ဘာစားရစားရ မချီဘူးမဟုတ်လား"

နေ့ရှိန်းရယ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

"စားပြီးရင် ပြန်အိပ်ဦးမှာ မဟုတ်လား"

နေ့ရှိန်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ နေ့ရှိန်းမှန်တယ်၊ နေ ဒီလောက်ပူတာ ညနေစောင်းမှ ဆင်းမယ်"

"ဘုတ်..ဘယ်တော့စီးမှာ လဲ"

"မနက်ဖြန်"

"ဂျေ့ဖ်"

"ဒီညနေ"

"မြင်း"

"ဒီညနေနဲ့ မနက်ဖြန် မနက်စောစော"

"ငါးမျှား"

"ဒီညနေနဲ့ မနက်ဖြန် မနက်စောစော"

"ငှက်ကြည့်"

"အချိန်တိုင်း"

သူတို့ ချင်း ပြောနေတာကို နေရိန်းက ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

"ခုစားမှာ ..."

"ထမင်း"

"ထမင်းတော့သိတာပေါ့ကွ၊ ဘာစာလဲ"

"မနက်စာ"

"ဟေ့ကောင်...မနက်စာက အိမ်မှာ စားလာခဲ့ပြီ၊ ဒါ နေ့လယ်စာခေါ်တယ်"

"မနက်စာ...ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ခြောက်နာရီလောက်ကျရင် စားမှာ ကညစာ၊ ဒီတော့ ဒါမနက်စာ"

"နေ့လယ်စာ"

"မြန်မာလူမျိုးမှာ နေ့လယ်စာမရှိဘူး၊ မနက်စာနဲ့ သရေစာပဲရှိတယ်"

"ဒါဖြင့် မင်းအိမ်က စားလာတာဘာလဲ"

"ကောက်ညင်းပေါင်းနဲ့ ကော်ဖီ"

"အဲဒါ ဘာစာလဲ"

"အစောစာ"

"ရည်းစားကိုမထိနဲ့ လို့ ပြောထားတယ်"

သူရလင်း ရည်းစားက ခင်ချိုစောမို့အစောဟု ခေါ်ကြသည်။ ။

"အပန်းဖြေထွက်လာပါတယ်ဆိုတာတောင် ရည်းစားစိတ်ကို ရန်ကုန်မှာ မထားခဲ့နိုင်ဘူး"

"မင်းတို့ ရော ထားခဲ့နိုင်လို့ လား"

"ခေါ်မလာမိတာ မှားတယ်"

"မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခမကြီးက ဂျစ်ကြီး၊ မထည့်ဘူးတဲ့ ကွာ..."

တစ်ယောက် တစ်မျိုးပြောကာ ငိုချင်းချပုံစံတွေ လုပ်ပြပြီး ကိုယ့်ဘာသာမရယ်ချင်ဘဲ ရယ်ပြနေကြပြန်ပါ၏။

စင်စစ် သူတို့ တွေသည် ငယ်ပေါင်းတွေ၊ ကလေးဘဝကတည်းမှ ခင်မင်ရင်းနှီးလာသူတွေတော့မှန်သည် ။ သို့ပေမဲ့...ဒီနေ့ ဒီအချိန်တွင် အသက်တွေက အစိတ်နှင့်သုံးဆယ်ကြားတွေဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ။ လူကြီးစာရင်းတွေ ဝင်ကုန်ကြပြီ။ အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့်ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ အလုပ်ထဲမှာ နာမည်ရှေ့တွင် "ဦး"အတပ်ခေါ်ခံရသည့် လူကြီးလူကောင်းတွေလည်း ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ လောလောဆယ်မှာ တော့ သူတို့ အားလုံး အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် တာဝန်တွေကို ရန်ကုန်မှာ ထားခဲ့ကြသည် ။ ကလေးသာသာ လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ပြန်ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည် ။ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာပြောလျက် ကလေးတွေမဟုတ်တော့ပါပဲ ကလေးပြန်လုပ်ကာ မရယ်ရတာကိုပဲ အပြင်းအထန်ရယ်မောလျက် စိတ်အပန်းဖြေကြခြင်းဖြစ်တော့သည် ။

သူငယ်ချင်းလေးယောက်၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောချင်ရာ ပြော၊ တွန်းထိုးကာ၊ အရွယ်ကြီးတွေ ရာထူးကြီးတွေနှင့် မလိုက်၊ သူငယ်ပြန်သွားကြပုံကို နေရှိန်းက ငေးကြည့်ကာ ပြုံးမိရင်း မမကို သတိရလိုက်မိပါသည် ။

"သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ မမ"

မမ မရှိတော့မှ မမကို ပိုပြီးသံယောဇဉ်ဖြစ်မိလေသလားမပြောတတ်ပါ။ မမ မရှိသော ကိုယ့်ဘဝကြီးက လစ်ဟာ၍ ကျန်ရစ်၏။ ကိုယ့်အချိန်တွေတော်တော်များများကို မမအတွက်သာသုံးစွဲပေးခဲ့ဖူးသည်။ ဒါကို ဒီနေ့ထိကျေနပ်တိတ်ဖြစ်ရပါသည်။ မမနှင့်ပတ်သက်ပါလေတိုင်း ကိုယ်က ပေးဆပ်သူဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပေးဆပ်ခွင့်မှာ ပဲ ကိုယ်ကြည်နှူးခဲ့ဖူးသည်။ ဒါဟာ အချစ်ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"အချစ်တော့ အချစ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ အချစ် မဟုတ်ဘူး ကွ"တဲ့။

ရဲထင်မို့ပြောလိုက်လျှင် အထူးနှင့်အဆန်းချည်း။

"အချစ်မမြည်အောင် အချစ်လို့ ခေါ်တယ်"

"သေလိုက်"

ထွန်းထက်က ဝင်ပြီးသေခိုင်းနေပြန်၏။

"အချစ်အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ကိုယ့်မိဘလည်း ချစ်တာပဲ၊ ညီကိုမောင်နှမလည်း ချစ်တာပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ချစ်တာပဲ..."

"ဒါတွေအတွက် ကိုယ်ကချစ်တော့ အနစ်နာခံပေးဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ ပေးဆပ်နေရတာပျော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ...ဟိုလိုမျိုးအချစ် မဟုတ်ဘူး ကွ..."

"ဘာခေါ်မလဲ၊ ရိုးရိုးသားသား သမားရိုးကျအချစ်ခေါ်မလား"

"ငါသိတယ်ကွ၊ အဲဒါ သံယောဇဉ်၊ သံယောဇဉ်ချစ်၊ ဖြူစင်တယ်"

"ဒါဆို မင်းရည်းစားကို ချစ်တာကျတော့ ပုပ်စပ်သလား၊ မည်းနက်သလား"

"ဝါဖန့်ဖန့်လေး"

"သေလိုက်"

"ဟောဒါကြီးထဲကို ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ပစ်သွင်းခံလိုက်ရသလို...
ဟိုက်ခနဲ ချစ်သွားရတဲ့ အချစ်မျိုးမှ အချစ်ကွ"

"အဲဒီခါကျ မချစ်နိုင်တော့ဘူး၊ သွေးထွက်လွန်လို့ သေပြီ"

"သူ့အတွက်ဆိုရင်ကွာ ဘာခေါ်မလဲ၊ အရာရာ သူ့အတွက်ချည်းပဲ၊ သူ့
ပုံရိပ်ကို အမြဲမြင်တယ်၊ မေ့ထားလို့ ကိုမရဘူး၊ ဟီး...ငါ ပြောမယ်ကွာ၊
တစ်ခါတစ်ခါကျ ဖက်ထားတုန်းတောင် အဝေးကြီးလို..."

"အဲဒီလိုခံစားရတာ ကြားလေသွေးရင်တောင် ဝေးတယ် ထင်တယ်
ဆိုတာတကယ်ကွ၊ အဲဒါမှ အချစ်၊ ဆီးဖြူဖန်ခါးသားဆို ငုံ့ထားချင်တယ်
ဆိုတာလည်း တကယ်ပဲ..."

"အစော လက်ချောင်းလေးတွေဆို သိပ်လှတာ၊ ငါတော့ တစ်ချောင်း
ချင်းသာချိုးပြီး စားပစ်လိုက်ချင်တော့တာပဲ၊ အဲဒါမှ အချစ်ကွ...ဟုတ်တ
ယ်၊ အဲဒါအချစ်"

သူငယ်ချင်းတွေက သူရလင်းကို အရူးဟု ဝိုင်းခေါ်ကြပုံကို မြင်ယော
င်ကြားယောင်ရပြန်သည် ။

နေ့ရှိန်း...မမကိုချစ်ပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ မမ နေမကောင်းလို့ ကားပေါ်
တင်၊ ဆေးရုံပို့၊ ဆေးရုံက ပြန်ခေါ်ချလာခိုက်တွေမှ နေ့ရှိန်းက မမကိုပွေ့
ရပိုက်ရပါသည် ။ ပွေ့တုန်းပိုက်တုန်းမှာ မမ မနာမကျင်ဘဲ သက်သောင့်
သက်သာဖြစ်ဖို့ သာ စိတ်စောလျက် တစ်ခါမျှ...ဝေးတယ်မထင်မိခဲ့ပါ။ မ
မ လက်ချောင်းကလေးတွေလည်း ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးတွေပဲမို့ လှတာ
ပါပဲ။ တစ်ခါမျှ ချိုးဖဲ့စားသောက်လိုစိတ်မဖြစ်ခဲ့ပါ။

မမလက်ဖျားအေးအေးကိုဆုပ်ကာ အနွေးဓာတ်ရစေဖို့ ပဲ စိတ်စော
လျက် မမ နေကောင်းဖို့ သာ အတွေးထဲမင်းမှုခဲ့ဖူးပါသည် ။ နေရှိန်းက
မမကိုချစ်သည် လေ။

ခဏတဖြုတ်လည်း နားပြီးကြပြီ၊
ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်တိတ်ဆိတ်စွာနေဖို့ လည်း ပျင်းကုန်ကြပြီမို့ သူငယ်
ချင်းအုပ်စုက မြေပြင်သို့ရောက်၏။

"ဟေ့ကောင်...ဒီ လာပြီးမှ အခန်းထဲက မထွက်ရင် လာတာ ဘာအ
မိပွယ်ရှိသေးလဲ"

ရောင်နီက ဆွဲခေါ်သေးသည် ။ သူရက လက်ကုတ်လိုက်တာကို၊ နေ
ရှိန်းမြင်သည် ။

"ဆွဲခေါ်ချသွားတာနဲ့ စာရင်၊ သူ့ဘာသာလွှတ်ထားတာက ပိုကောင်း
တယ်"ဟု ပြောချင်ပုံပါ။

သူရ လက်ကုတ်တာကို၊ နေရှိန်းမြင်မှန်း ထွန်းထက်ကမြင်သွား၏။

"သူရ တိတ်တိတ်ကျိတ်လုပ်တော့မယ် ကြံရင်လည်း ခြေမြန်လက်မြ
န်ရှိရတယ်ကွ၊ ခုတော့...မင်း လက်ကုတ်တာ နေရှိန်းမြင်သွားပြီ"

ထွန်းထက်ပြောတော့ သူရက စရယ်၏။

"မြင်လည်း ပြီးတာပဲ"

"ခဏကြာရင်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

"ခဏကြာမှ လိုက်မယ့်တူတူ။ ခုလိုက်ဆင်းတော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့

လဲ"

"လူဆိုတာ ခပ်ကြောင်ကြောင်သတ္တဝါကွ၊ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ကြောင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်၊ မင်းတို့ ငါတို့ က တော်ကြာမှ ဆင်းလိုက်လာတာနဲ့ စာရင်..."

"ခုတစ်ခါတည်း လိုက်ဆင်းခဲ့တော့ရော ဘာထူးမှာ လဲလို့ မြင်တယ်၊ ဒါအမှန်တရားပဲ၊ လူတိုင်း လက်ခံမယ့်အချက်ဖြစ်တယ်..."

"အများ စုလက်ခံတော့ မှန်တယ်လို့ ထားလိုက်၊ ဒါပေမဲ့ နေရှိန်းက ခဏကြာမှ ဆင်းလိုက်လာမယ်ဆိုတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချတယ်..."

"ဒါ သူ့အခွင့်အရေးပဲ။ ထားခဲ့"

ရဲထင်က တခမ်းတနားမိန့်ကြားပုံမျိုး ဂိုက်ထုတ်ပြောဆိုသည် မို့ ထွန်းထက်က ဇက်ပိုးတစ်ချက် ဝင်အုပ်ကာ လေးယောက်သား ကျယ်လောင်ဆူညံစွာ ပြောချင်ရာတွေပြောဆိုလျက် အရွယ်တွေနှင့်မလိုက်၊ ဟေးလားဝါးလားလုပ်ပြီးထွက်သွားကြသည့် သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကိုကြည့်ပြီး နေရှိန်းရင်ထဲကြည်နူးသလို ခံစားရမိ၏။ မမ ဆုံးရှာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ဘာကိုမျှမကြည်နူးနိုင်ခဲ့တာကြာပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေက နေရှိန်း စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ဒီနေရာသို့ခေါ်လာကြသည် ဆိုလျှင်...သူတို့ လုပ်ရပ် အောင်မြင်ပါ၏။ နေရှိန်းရင်ထဲမှာ နည်းနည်းပါးပါးစတင်ကြည်နူးမိပြီလေ၊ ဒါဟာ ခုလို ခရီးတိုကလေးထွက်လာမိလို့ နေရာအပြောင်းအလဲကြောင့်ဖြစ်နိုင်သလို သူငယ်ချင်းတွေ၏ ဟေးလားဝါးလားက ကူးစက်ဆွဲဆောင်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

နေရှိန်း အိပ်ရာထက်မှ ထ၏။ အဝတ်အစားများကို နည်းနည်းပါးပါးသပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆန့်သည် ။ ဝတ်ထား

သော တီရှပ်က အသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီးဖြစ်နေ၍ နေရထိုင်ရတာ သက်သောင့်သက်သာမဖြစ်လှပေ။ ဤတီရှပ်ကို မေမေထည့်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်၏။ နေရှိန်း သူငယ်ချင်းတွေက ဥတိုသွားဖို့ ခေါ်သည် နှင့် မေမေက ကျောပိုးအိတ်ထပြင်ပေးရှာ၏။

ရယ်တော့လည်း ရယ်ရသား။

မေမေသည် နေရှိန်းစိတ်လက်မကောင်းစွာ ခံစားနေရခြင်းဒုက္ခနံ့မှ ရုန်းထွက်နိုင်စေချင်၏။ အဲသည် အတွက် အမျိုးမျိုးဖြားယောင်းပြုပြင်သည် ။ အဝတ်အစား အသစ်တွေဝယ်ပေးသည် ။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ချက်ပြုတ်ကျွေးသည် ။ ဗီဒီယိုကားတွေ၊ နေရှိန်းကြိုက်တာရွေးကြည့်နိုင်အောင် အင်္ဂလိပ်ကား၊ မြန်မာကား၊ ဘောလုံးပွဲစသည် ဖြင့်၊ မျိုးစုံအောင်ပါဝင်စေလျက် သုံးလေးခွဲငှားပေးသည် ။

"သား...ဘာကြည့်မလဲ၊ မေမေ အကုန်ရစ်ပြီးပြီ"တဲ့ ။

မေမေလုပ်နေပုံက ကလေးပေါက်စလေးကို ချောမြူနည်းတွေမို့ နေရှိန်းပြီးရပါသည် ။ နေရှိန်းပြီးလျှင် မေမေကအတိုင်းမသိပျော်သွားကာ ...တဟားဟားရယ်ချတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ နေရှိန်းကအပြုံးမှာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ စိတ်ဖောက်ပြန်ကာ ပြုံးပစ်လိုက်တာလားဟု အတွေးခေါင်စိတ်ပူကာ မေမေ မျက်လုံးမျက်ဆန်တွေ ပြုံးနေတတ်ပြန်၏။ အဲသည် အခါမျိုးမှာ နေရှိန်း လျှပ်တစ်ပြက် ရယ်လိုစိတ်ဖြစ်ကာ ရယ်ချလိုက်လျှင် မေမေက ပို၍ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်တတ်ရှာသေးသည် ။

"လောကကြီး ခြောက်သွေ့ခြင်း"ဆိုသည့် ခံစားမှုကို ခံစားဖူးသူတွေမှ နားလည်နိုင်မှာ ဖြစ်၏။ နေရှိန်းရင်ထဲမှာ တပေါင်းလထဲ အညာဘုရားဖူးထွက်လာရသူလို အရာရာသည် ပူလောင်ခြောက်သွေ့စွာကြွေကျ

သလိုမျိုး ရင်ခွင်ကြီးသွေ့ခြောက်လျက် ဘာတွေကြွေကျကုန်မှန်းမသိ လ
စ်လစ်ဟာဟာခံစားနေရသည်။ ။ ရယ်စရာတွေကို မရယ်ချင်။ ပျော်စရာ
တွေထဲမှာ ပါဝင်ပြီး ပျော်ရွှင်လိုစိတ်မရှိ။ လောကကြီးက မသာယာပါ။
ကြည်နူးဖွယ်မရှိ။ နေမပျော် သေမပျော်စိတ်ဓာတ်တွေဖိစီးလျက်၊ ဘာမျှ
မလုပ်၊ မအိပ်ချင်၊ မစားချင်၊ အသက်တောင်အပင်ပန်းခံပြီးရှူမနေချင်
တော့သလိုမျိုးလည်း ခံစားရသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အငြိမ်လွန်
ကာအိပ်ပျော်သွားမိတာမျိုးလည်း ရှိပါသည်။

ဒါတွေဟာ ဘာမျှလုပ်နေစရာ၊ ဖြားယောင်းပြုပြင်စရာမလိုဘဲ၊ တစ်
နေ့နေ့မှာ ဤကာလအလိုအလျောက် ပြီးဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။ အချိန်၏
ကုစားခြင်းမှာ အနှေးနှင့်အမြန်သာကွာသည် ဟု နေရှိန်းက သဘောပေါ
က်ထားသည်။ ။ လက်ခံထားသည်။ ။ နေရှိန်းကို နားလည်ပေးနိုင်သူက သူ
ရလင်းတစ်ယောက်ပဲဟု ထင်၏။

"လွှတ်ထားလိုက်စမ်းပါကွာ"

"လွှတ်...ထားလိုက်လို့ ငါပြောတာ မယုံဘူးလား"

"ဒါမျိုးက အချိန်တန်မှ သူ့ဘာသာသူ ပြီးမယ့်ကိစ္စကွ၊ ဘေးက လိုက်
ဖေးမနေခြင်းဟာ သူ့ကို ကူညီရာမရောက်ဘူး၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်
တောင်ဖြစ်စေသေးတယ်...သဘောပေါက်"

သူရလင်းက အကြိမ်ကြိမ်ပြောသောကြောင့် သူငယ်ချင်းအဖွဲ့က နား
လည်ကြပေမယ့် မေမေကတော့ ကြီးမားလှစွာသောမိခင်မေတ္တာဖြင့်
နားကိုလည်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ အစွမ်းကုန်ဖေးမပြုစုနိုင်ပါမှ တန်ကာကျမ
ည်ဟု ယုံမှတ်ကာ အဆုံးစွန် ဂရုစိုက်မှုတွေက သူရလင်းပြောသလို အ
နှောင့်အယှက်ပြန်ဖြစ်ရတော့သည်။ ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ကိုပင် စိတ်ပျ
က်ပျက်နှင့် ပြန်ပြီးဖြစ်သွားရတော့ မေမေ့ကြိုးစားမှုကို မအောင်မြင်ဘူး

ပြောလို့ မရနိုင်ပြန်ချေ။

တီရှပ်အသစ်ကြီးမှန်း ဘေးလူတွေမသိနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ တော့သိနေသည် မို့ ဝတ်ရတာရှိုးတိုးရှုန့်တန့်ဖြစ်ချင်၏။ အဲသည် လိုဆို တော့ မမကို သတိရပြန်သည် ။ အဝတ်အစားသစ်တွေ အမြဲလိုလိုဝယ် ပေးနေတတ်တာဟာလည်း မမ ဝါသနာ။ နေ့ရှိန်းအပေါ်ထားသည့် မမ စေတနာလေ။

"ဟာ...အသစ်ကြီး မဝတ်ချင်ပါဘူး"

မမက ချုပ်ပြီးသား အသင့်ဝတ် ပုဆိုးသစ်ကြီးကို ချက်ချင်းဝတ်ဖို့ လာပေးလားပေးရဲ့ ။

"လျှော်လိုက်ဦးမယ်၊ လျှောက်ပြီးမှ ဝတ်မယ်"

နေ့ရှိန်းက ပုဆိုးအသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီးကို လျှော်တောင်းထဲသွားထည့် သည် ။

"စိတ်ဓာတ်ကလည်း အလျှော့စားကြီးပါလား မောင်ရယ်၊ ဘာမဆို အသစ်ကျပ်ချွတ်နဲ့ ဒိတ်ဒိတ်ကဲ့ချည်းဖြစ်ရစေမယ်ပေါ့"

"တစ်ခါတလေမှာ တစ်ပတ်နွမ်းကလေးဝတ်ရတာ နေရထိုင်ရတာ သက်သောင့်သက်သာရှိတယ် မမရဲ့ ၊ မမကတော့ မိန်းမကိုး၊ အသစ်ကျ ပ်ချွတ်ကြီးကြိုက်မှာ ပေါ့"

"ရှေးလူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးလား"

"အများကြီးပြောခဲ့တာပဲ"

"ပန်းနီနီမပန်နဲ့ ၊ အချစ်ဦးနဲ့ လွဲတတ်တယ်တဲ့ "

"ဟား...ဟား...ဒါကြောင့် မမ တစ်ခါမျှ အနီရောင်ပန်း မပန်ခဲ့တာ

ကိုး၊ ခုမှ သိတယ်"

"မိန်းမသားတွေ သူများ ခေါင်းမှာ ပန်ထားတဲ့ ပန်းကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့ မတောင်းရဘူး၊ ပန်တဲ့ သူက ဖြုတ်ချလိုက်ရင်လည်း ကောက်မပန်ရဘူး၊ ပန်းအကျပန်းရင် ခင်ပွန်းကျတော့လည်း သူများ အကျနဲ့ ရတတ်တယ်တဲ့ ၊ တစ်ခုလပ်တို့ မုဆိုးဖိုတို့ "

"ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်တော် ပုဆိုးအသစ်ကြီးကိုရေလျှော်ပြီးမှ ဝတ်ချင်တာနဲ့ မမရဲ့ ရှေးစကားတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှေးစကားဆိုတာ ရှိကြောင်းသိစေချင်လို့ ပြောတာ။ ဘာမဆို အသစ်ကျပ်ချွတ်မကြိုက်တဲ့ သူဟာ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အသစ်ကျပ်ချွတ်မရတတ်ဘူးတဲ့ ။ ဒါလည်း ရှေးစကားပဲ။ ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ၊ ပြောရိုးတော့ရှိခဲ့တာပဲ"

"ကျွန်တော်နားမရှင်းဘူး မမရဲ့ "

"ဒီလိုလေ မောင်က ပုဆိုးအသစ်ကျပ်ချွတ်မဝတ်နိုင်ဘူး၊ လျှော်ပစ်ခိုင်းတယ်"

"ဒီတော့..."

"မောင်အိမ်ထောင်ကျရင် အပျိုမစစ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ရတတ်တယ်၊ အဲဒါမျိုးမလုပ်ကောင်းဘူး မောင်ရဲ့ ၊ လျှော်တောင်းထဲက ပြန်ယူလိုက်ပါ ၊ အပြင်မဝတ်ချင်ရင်တောင် အိမ်မှာ ဝတ်ပစ်လိုက်၊ တစ်ရက်တော့ ဝတ်ပြီးမှ လျှော်ပါ"

"မမကလည်း အယူသီးလိုက်တာ"

"မမက ရှေးလူကြီးသူမတွေ ပြောခဲ့တာတွေဆို ယုံကြည်လက်ခံတယ်"

"ရှေးလူကြီးတွေက သူတို့ မလုပ်စေချင်ရင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘက်က လှည့်ခြောက်ပြီး လှန့်သွားတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ် မမရဲ့ ..."

"ဥပမာ ရှေးတုန်းကဆိုရင် ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတွေက မြေအိုးတွေ။ စလောင်းဖုံးဆိုလည်း မြေစလောင်းဖုံး၊ ကွဲလွယ်တယ်၊ အဲဒါကို..."

"ကလေးတစ်ယောက်ယောက်က စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်ကိုယူပြီး တီးတမ်းကစားတယ်၊ လူကြီးက မကစားစေချင်ဘူး၊ စလောင်းဖုံး ကွဲမှာ စိုးလို့ "

"မလုပ်နဲ့ ဆိုလည်း ကလေးက တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ နားထောင်ချင်မှ ထောင်မှာ ၊ ဒီတော့ သားရေ၊ သမီးရေ စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ် မတီးကောင်းဘူး၊ ကျားကိုက်တတ်တယ်ဆိုတော့"

မမ ရယ်ပါလေတော့သည် ။

"ကျားကိုက်ခံရမှာ ကျတော့ ကြောက်တယ်လေ၊ ကလေးက တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ နားထောင်သွားတော့တာပေါ့၊ အဲဒါမျိုးတွေရှိတယ် မမရဲ့ ၊ တကယ်တော့..."

"ရှေးလူကြီးတွေက အမြော်အမြင်ကြီးပါတယ်၊ မလုပ်စေချင်တာတွေရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ တကယ်မလုပ်ဖြစ်တော့အောင် တစ်ချို့တည်းနဲ့ မှတ်သွားအောင်..."

"လူတွေလန့်မယ့်အကြောင်းပြချက်နဲ့ တားခဲ့တော့ လူတွေက လိုက်မလုပ်တော့ဘူး၊ အဲဒီလိုပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရယ်...မောင့်ကိုတော့ အပျိုမစစ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်ရစေချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါကြီးတော့ မမစိုးရိမ်တာပေါ့၊ ကြောက်တာပေါ့"

"အလကားနေရင်းတော့ ဘယ်သူကပန်တော်ကျကြီး လိုက်ကောက် နေပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တခြားအရည်အချင်းတွေ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံနေ တယ်ဆိုရင် ဒါလေးတစ်ခု"

"မပြောနဲ့ ၊ မပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်။ ဒါလေး မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြီး။ ဒါ ...မြန်မာပြည်"

မမခမျာ စိတ်ပါလက်ပါတားရလွန်းသည် မို့ ရင်ကလေးဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်ကာ မောတောင်မောရှာ၏။

"စကားကိုလူကြားကောင်းရုံ၊ သဘော...ပြောတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မပြောပါနဲ့ ။ မောင်ဆိုရင် တခြားအရည်အချင်းတွေ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်..."

"သူများ မတရားစော်ကားလို့ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မထိန်းသိမ်းလို့ အပျိုမဟုတ်တော့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ..."

"ဒါစဉ်းစားရမယ့်အချက်ပါ မမရယ်"

"မစဉ်းစားပါနဲ့ ။ မစဉ်းစားလိုက်နဲ့ နော်၊ မောင်နော်...ပေါက်တတ်ကရ ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ်မနေနဲ့ ၊ ကယ်တင်ရှင်ကြီးဝင်မလုပ်ချင်နဲ့ ..."

"ဒါမျိုးကို သူရဲကောင်းလို့ မခေါ်ဘူး၊ နွားလို့ ခေါ်တယ်။ ဝတ်...ဝတ်...မောင်၊ အဲဒီပုဆိုးအသစ်ကို ခုပဲဝတ်"

နေ့ရှိန်းက ရယ်မောလိုက်သည် ။ အိပ်ခန်းထောင့်ရှိ လျှော်တောင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည့် ပုဆိုးအသစ်ကြီးကို သွားပြန်ယူရသည် ။ ပြန်ဆန်ရသည် ။

"တံဆိပ်ကြီးက ခွာလို့ လည်း မကုန်ဘူး၊ စက္ကူတွေကျန်နေတယ် ကပ်တုံး"

"နည်းနည်းပါးပါး ကျန်တာများ ၊ အတွင်းထဲထည့်ဝတ်လိုက်ပေါ့၊ လျော်တဲ့ အခါကျရင် သူ့ဘာသာကုန်သွားမှာ "

နေရိုန်းက ပုဆိုးအသစ်ကြီးကို လဲဝတ်လိုက်ရသည် ။ မမစိတ်တိုင်း ကျ ဆောင်ရွက်ပေးကျင့်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲမြဲခဲ့၏။ မမသည် ကိုယ့်အပေါ်မှာ မိခင်ရင်းနှီးပါး ကောင်းရှာသူဖြစ်သည် ။ နေရိုန်းက မမဆိုးမစကားဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ။ မမအလိုကျ စာကြိုးစားခဲ့ရသည် ။ မမစိတ်ကြိုက် ကိုယ်ကျင့်တရားထိန်းခဲ့ရသည် ။ မမ ကျေနပ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည် ။ မမစကားကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် ဘာတစ်ခုမျှ အချည်းနှီးမဖြစ်ခဲ့ပါ။ နေရိုန်း စာတော်သည် ။ လိမ္မာသည် ။ ကြိုးစားသည် ။ နေရိုန်းဆိုသော ကောင်ကလေးကို လူကောင်းလေး လူတော်လေးဆိုပြီး ချီးမွမ်းခံရခြင်းဟာ စင်စစ် မမသွင်းခဲ့သော ပုံစံမှာ အချိုးတကျဝင်ရောက်ခဲ့လို့ ဖြစ်သည် ဟု နေရိုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် မမကိုသာ အမွှမ်းတင်ပြောကြားချင်ပါ၏။

"မမက ဘယ်လောက်ပဲ ဆုံးမ...ဆုံးမ။ ဘယ်လောက်ပုံသွင်း...ပုံသွင်း ၊ မောင်ကိုယ်တိုင်က ကြိုးစားလို့ လိမ္မာလို့ ၊ မောင် ခုလိုဖြစ်လာတာ မောင့်ကြောင့်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး ..."

"မောင့်ဘဝထဲမှာ မမက အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုအနေနဲ့ ပါဝင်မယ်ဆိုရင် ဧရာမပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ထဲက ဆေးစက်ကလေးတစ်စက်လောက်ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ မောင်ရယ်..."

"လူတစ်ယောက်...အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ့နော်၊ အဲဒီလူ ဆိုးခြင်း ကောင်းခြင်း၊ တော်ခြင်း ညံ့ခြင်းဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ

မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူကြောင့်ပါပဲ..."

"သူများကြောင့်ဆိုတာ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး၊ သူများက ပါဝင်ပတ်သက်နေမယ်ဆိုရင်တောင် သွယ်ဝိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ ရာခိုင်နှုန်းနည်းနည်းကလေးပဲ ပါပါတယ် မောင်ရဲ့ ။ မောင်တော်တာ မောင်လူကောင်းလေးဖြစ်လာတာ မည်သူမပြု မိမိမူပါ"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ကတော့ မမကိုကျေးဇူးတင်ပါသည် ။ မောင့်ဘဝမှာ မေမေကလွဲလျှင် မမကိုသာ အချစ်ဆုံး ဖြစ်၏။ မောင်သည် မေမေ့ကို သူများ သားတွေက မိခင်ကိုချစ်တာထက် ပိုချစ်ခဲ့သည် ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေသည် မောင့်ဘဝမှာ အမေဆိုလည်း ဟုတ်၊ အဖေဆိုလည်း ဟုတ်ခဲ့၏။ မောင့်နာမည်ကိုတောင် မေမေမှ ညွှ်ခဲ့တာလေ။ မောင်မောင်တဲ့ ။

"အဖေဖြစ်ပြီး သားရှေ့မှာ နမူနာကောင်းနဲ့ နေပြမှ ပေါ့ ကိုသိန်းလွင်ရယ်"

မောင်မှတ်မိသလောက် မောင်တို့ မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ဝင်ငွေရှာသူက မေမေ ဖြစ်၏။ ဖေဖေ အ လုပ်သွားတာ တစ်ခါမျှမတွေ့ရပါ။ အလုပ်သာမသွားတာ ဖေဖေက ဟင်းကျတော့ ချေးများ သည် ။ ညနေတိုင်လျှင် အရက်ကလေးတမြေ သောက်ချင်သည် ။ မနက်စာစားပြီး ထိုးအိပ်လိုက်သော ဖေဖေက အိပ်ရာမှ နိုးချိန်နှင့် ညနေစောင်းချိန် ကွက်တိဖြစ်ကာ၊ ကြို့ကလေး တအေ့အေ့ထိုးတတ်တာနှင့်

လည်း အချိန်ကိုက်ဖြစ်တတ်လေသည်။ ။

"ငါက ဘာဖြစ်နေလို့ ဘာလုပ်နေလို့ မင်းရဲ့ သားဆီမှာ နမူနာကောင်းမဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ငါ...မဟုတ်တာ ဘာတစ်ခုလုပ်သလဲ"

"မဟုတ်တာမလုပ်ရုံနဲ့ မရဘူး၊ ဟုတ်တာတွေလည်း လုပ်ပြရသေးတယ်၊ ရှင် နေ့ရှိသရွေ့ အရက်သောက်နေတာ၊ မဟုတ်တာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ"

"ငါ အရက်ကို ဘယ်ဆိုင်မှာ သွားသောက်သလဲ၊ မူးရမ်းသလဲ။ ရန်ဖြစ်သလား၊ မင်းကိုရော မူးရူးပြီး ရိုက်ဖူးနှက်ဖူးသလား၊ ပြော..."

"ငါ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်သောက်တယ်၊ သောက်လို့ ဝပြီး မူးတော့ အိပ်လိုက်တယ်၊ ဒါ ငါကြိုက်တာကိုး၊ ဒီအရသာ ငါမက်မောတာကိုး..."

"မင်းရော ငရုတ်သီး မစားဘူးလား၊ မတည့်လို့ မစားပါနဲ့ ပြောတာ၊ ရလို့ လား၊ မင်းက ပြောသေးတယ်...ငါ့အရက်ကို အနံ့ကဆိုးသတဲ့ ၊ လည်ချောင်းထဲပူသတဲ့ ..."

"ငါ့အရက်က အဝင်တင်ပူတာ အထွက်ကျတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းငရုတ်သီးက အဝင်လည်း ပူ အထွက်လည်း ပူ၊ မင်းမှ ငရုတ်သီးမဖြတ်နိုင်တာ ငါလည်း အရက်မဖြတ်နိုင်ဘူး"

"ငရုတ်သီးက ကြိုက်လွန်းလို့ စားနေတယ်များမှတ်နေလား၊ စားစရာ ဒါပဲရှိလို့ ၊ ငါးပိရည်နဲ့ ထမင်းနဲ့ နယ်စားရတာ၊ ငရုတ်သီးမှုန့်လေးမှ မပါရင် လျှော့ခနဲမကျဘူး..."

"သူများ လို ကြက်သားဟင်း၊ ဝက်သားဟင်း စားရရင် ဝေးပါသေး၊ ဘယ်တော့မှ မစားဘူး၊ ဒီငရုတ်သီးမှုန့်"

"အဲဒီတော့လည်း မင်းက ကြက်သားဟင်း၊ ဝက်သားဟင်းကို ခပ်စပ် စပ်ကလေးချက်မှာ ပါကွာ။ ငရုတ်သီးမှုန့်ဖြူးမစားလည်း စပ်ပြီးသားဖြစ်နေလောက်ပါပြီ"

"ရှင်...စကားကို ကပ်မပြောနဲ့ ။ ငရုတ်သီးမှုန့်စားတာ ကိုယ်ကျင့်တရား မထိခိုက်ဘူး"

"အရက်သောက်တော့ရော ဘာထိခိုက်လဲ၊ ငါမူးပြီး လူသတ်ဖူးလား၊ သူများ အိမ်က ကြက်ခိုးဖူးလား၊ သူများ မိန်းမကြာခိုဖူးလား၊ မဟုတ်တာ မမှန်တာလဲမပြောဘူး။ အရက်သောက်လို့ တစ်ပါးကျိုးပေမယ့်..."

"ကျန်တဲ့ လေးပါးသီလလေးကို မြဲလို့ ၊ မင်းသာရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး၊ လိပ်ကို ကြမ်းပိုးဖြစ်၊ ကြမ်းပိုးကို လိပ်ဖြစ်၊ ဘာတဲ့ ...ဟိုတစ်နေ့က ငါကြားပါတယ်..."

"မင်း မမတို့ အမေဆီမှာ ပိုက်ဆံသွားချေးနေတာ၊ မောင်မောင် အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ဆို၊ ဆေးရုံပဲတင်ရတော့မလိုလို၊ မင်း...ငိုတောင် ငိုပြခဲ့သေးတယ်မှ လား။ မင်းက အရက်မသောက်လို့ တစ်ပါးမြဲတယ်..."

"လူမှုရေး ဖောက်ပြန်မှုလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းက ငါးပါးသီလမှာ နှစ်ပါးတည်းမြဲတဲ့ မိန်းမပါကွ၊ ငါက လေးပါးမြဲပါသေးတယ်"

"ခင်မေ"မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျတော့သည် ။

မမဆိုသော ခင်မေသွားသွားထိန်းပေးရရင်း လူဖြစ်လာသော ချူတီးချူချာ ကလေးမလေး ဖြစ်၏။ မမရဲ့ မေမေ၊ ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေဆိုတာ ခင်မေ့အလုပ်ရှင် ဖြစ်၏။ ခင်မေက ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေတို့ အိမ်မှာ နေခင်းဘက်ကလေးကူး၍ တံမြက်စည်းလှည်းပေး၊ အဝတ်လျှော်ပေး၊ ခြံထဲရေလောင်းပေး၊ မမကိုထိန်းပေး...လုပ်ရသည် ။ ဒီအတွက် ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေက လ

ခကောင်းကောင်း ပေးသည်။ သူမဝတ်ချင်တော့သည့် တစ်ပတ်ရစ် အဝတ်ကလေးများ ပေးသည်။ မောင်မောင့်အတွက် မမ၏ ကစားစရာအကျကလေးတွေ ပေးသည်။

မောင်မောင်က မမနှင့် ကစားဖက် မဟုတ်ပါ။ မမက မောင့်ထက်ဆယ်နှစ်တိတိကြီးသည်။ မောင့်ကိုသာလျှင် မွေးကာစကတည်းက မမက ...။

"ချစ်စရာလေး၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေ"...ဆိုပြီး ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ ခင်မေက မမတို့ မိသားစုဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ကိုင်ပေးနေချိန်မှာ ၊ သူ့အဖေက ကလေးထိန်းထားပေးဖို့ တောင် တာဝန်မယူသည် မို့ ပုဆိုးစုတ်ကလေး ထွေး၍ ခေါ်လာခဲ့ရသော ကလေး ကလေးမောင်မောင်ကို မမက ကြိုတင်ဝယ်ထားသော အနီးဖြူဖြူသန့်သန့်ကလေးနှင့် ပြောင်းထွေးပြီး၊ ထိန်းပေးထားတတ်မြဲဖြစ်သည်။

"ပင်ပန်းပါတယ် မမရယ်၊ ချထားပါ။ သူက အေးပါတယ်၊ နို့ဝရင် မငိုဘူး"

မမက ချူချာသည်။ အဲသည် တုန်းကတော့ ခင်မေတို့ က ဘာရောဂါမှန်းမသိ။ ချူချာသည် ဟု ပဲသိသည်။ မမခမျာ ကျောင်းပျက်ရက်တွေများ ရှာ၏။ မမက စာမတော်ပါ။ ဉာဏ်ကောင်းပေမယ့် ကျန်းမာရေးမကောင်းသည် မို့ ဝီရိယအလွန်နည်းရှာ၏။ စာမကျက်နိုင်၊ ကျောင်းမတက်နိုင်၊ ကလေးဘဝမှာ တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်ခဲ့ပေမယ့် ရှစ်တန်းနှစ်မှာ တစ်နှစ်ကျသည်။ မမ ဆေးရုံတက်လိုက်ရလို့ ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းနှစ်မှာ နှစ်ခါဆက်ကျပြီးကတည်းက မမကျောင်းမနေတော့ပါ။ မမ ဆယ်တန်းမှာ မောင်မောင်က သူငယ်တန်းရောက်သည်။

မောင်မောင့်ကို ကလေးဘဝကတည်းက မမထိန်းလာခဲ့ရ၏။ မမမှ ညီကိုမောင်နှမ အရင်းအခြာမရှိ။ ချစ်စရာဆိုလို့ မောင်မောင်ပဲရှိသည် ။ မောင်မောင်က သူငယ်တန်း၊ တစ်တန်းလည်း ရောက်ရော၊ မမလည်း ကျောင်းထွက်လိုက်ရရောမို့၊ အားလပ်သွားသောမမ၊ အချိန်တွေ ပိုသွားသော မမက မောင်မောင့်ကို အိမ်ကြီးပေါ်ခေါ်၍ စာသင်ပေးသည် ။ စာကျက်ခိုင်းသည် ။ စာပြန်ခိုင်းသည် ။ စာမေးသည် ။ ဂဏန်းတွေ တွက်ခိုင်းသည် ။ မောင်မောင်သည် သီးခြားကျူရှင်မလိုပါ။ မမ သင်ပေးပြပေး စစ်မေးခြင်းတို့ အကျိုးရှိစွာ အတန်းထဲမှာ ပထမချည်းရလေ၏။

"တော်လိုက်တဲ့ မောင်ရယ်...သိပ်တော်တာပဲ"

မောင့်ကို မောင်ဟု ခေါ်တာ မိခင်ဒေါ်ခင်မေမှ စခဲ့သည် ။ စီးပွားလည်း ရှာရ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ် ဝေယျာဝစ္စလည်း လုပ်ရ...ဆိုသော မိန်းမသားသည် အချိန်တိုင်းမှာ စိတ်စော၍ လောနေ၏။ လမ်းလျှောက်မြန်၏။ စကားပြောမြန်၏။ ထမင်းစားလျှင်တောင် ဝါးမနေတော့။ ပါးစပ်ထဲ ထမင်းလုပ်သွင်းပြီးတာနှင့် မျိုချပစ်လိုက်သော ခင်မေက တစ်ခါတစ်ရံကျ အရင်လိုအနွေးဖြစ်ဆိုသလို ထမင်းနင်ကာ ဆက်မျိုမရ၊ ပြန်ထွေးမရဖြင့်၊ ရင်ဘတ်ကို ဖိကာဖိကာ၊ လည်ချောင်းလေးစန့်ကာ၊ သူ့အလိုလို...အူချောင်းတစ်လျှောက် ဖြည်းဖြည်းလျှောဆင်းချိန်ကို စောင့်ရတော့၏။ အဲသည် လို မိန်းမသား...ခင်မေက သားမောင်မောင်ကို မောင်တစ်လုံးတည်းခေါ်ပစ်လိုက်သည် ။

မမကလည်း မောင်ပဲနှုတ်ကျိုးတော့၏။

မမနာမည်ကလည်း မမပဲ ဖြစ်၏။ မမ ဖခင်ရှိစဉ်က စည်းစိမ်ဥစ္စာချမ်းသာကြွယ်ဝသလောက် မျိုးရိုးဂုဏ်မာနလည်း ကြီးသည် ။ မမကို တခြားနာမည်လှလှလေးတွေ မိခင်ဒေါ်ဖြူဖြူထွေးက မှ ညှိချင်၏။

"ဘယ်လိုမှ ည့်မလဲ...ထားပါတော့၊ စန္ဒာတို့ ၊ မာလာတို့ ။ အလုပ်သမားတွေက ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ စန္ဒာ၊ မာလာလို့ ခေါ်မှာ ပေါ့၊ ကလေးက ငယ်နေတဲ့ ဟာကို"

"ရှင်မကြိုက်ရင် မ,ထည့်ပြီး မစန္ဒာ၊ မမာလာခေါ်ခိုင်းလို့ ရတာပဲ"

"ဒါလည်း မကောင်းဘူး၊ နာမည်ကို မမမှ ည့်လိုက်။ ခေါ်ရရောလူတကာက မမ၊ မမနဲ့ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ ကိုယ့်သမီးကို သူများ တွေ မြှောက်စားချီးပင့်ထားတာပဲကြိုက်တယ်"

"နာမည်က မလှဘူး"

"ဆယ်တန်းဖြေခါနီးတော့ ပြောင်းချင်ပြောင်း၊ ဒါမှ ဘွဲ့ရရင် နာမည် လှလှလေးနဲ့ ရမယ်၊ ခုတော့ မမပဲ"

ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေ လက်လျှော့ရ၏။ ဦးတင်မောင်ဦးကိုယ်တိုင်က သမီးကို မမဟု ခေါ်၏။ စကားမပြောတတ်သေးသော ကလေးနှင့် ကိုယ့်တစ်ဖက်ခြမ်းတည်းစကားပြောတာ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ဆိုတာတွေနှင့် ပြော၏။ အိမ်တွင် ရှိသမျှ အလုပ်သမားအားလုံးနှင့် ဦးတင်မောင်ဦးကို မလွန်ဆန်နိုင်သော ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံး မမ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကျွန်မတွေဖြစ်ကုန်ကြသည် ။ အသက်အလွန်ကွာခြားသူတွေသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အန်တီ ဦးဦး စတာတွေ ထည့်ပြောခွင့်ရ၏။ ငါဟု ပြောခွင့်မရှိ။ ဦးတင် မောင်ဦးကိုယ်တိုင်လည်း မပြော။ ဦးတင်မောင်ဦးက စကားပြောအလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါသည် ။ သူ့ကို သူ့မိသားစုကိုလာဆက်ဆံကြသူတွေလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပြောဆိုဆက်ဆံမှ ကြိုက်သည် ။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်ဆံသူများကို ဦးတင်မောင်ဦးက ကိုယ့်တူ ကိုယ့်သား အရွယ်ပင်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်တော်ပဲသုံး၏။ သူ့ဘကြီးအရွယ်၊ ကြီးဒေါ်အရွယ်တွေကလည်း သူ့ကို ငါလာမပြောနှင့်၊

စိတ်ဆိုး၏။ ဦးဦးက အန်တီကစသည် ဖြင့် ထည့်ပြောလျှင်ပြော၊ မပြောလျှင် တစ်သက်လုံး အဆက်အဆံဖြတ်တော့သည် ။ မမကိုကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမဟု ပဲထည့်ပြောကျင့် လုပ်ပေးခဲ့သည် ။ နာမည်လှလှလေးနှင့်ဘွဲ့ရစေချင်သော မမက ဆယ်တန်းဖြေကာနီးမှာ နာမည်မပြောင်းဖြစ်ပါ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မမဖခင် ဦးတင်မောင်ဦးဆုံးရှာသောကြောင့်တည်း။

ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေသည် အစကတည်းက ယောက်ျားနှင့်ဒိုးတူပေါင်ဖက် အလုပ်လုပ်ခဲ့သူမို့ စီးပွားရေး နားလည်သည် ။ ကျွမ်းကျင်သည် ။ ဖခင်ကွယ်လွန်ပေမယ့် မမတို့ မိသားစု စီးပွားရေးအခြေအနေ လုံးဝပြောင်းလဲမှုမရှိ။ ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေက ဆက်လက်ဦးဆောင်နိုင်၏။ မမတို့ ခြံနှင့်ကပ်ရပ်ခြံမှ အလုပ်သမားတန်းလျားတွင် မှီခိုအဖြစ်နေထိုင်ခဲ့ရသော မောင်တို့ မိသားစုက မောင့်ဖခင်ကွယ်လွန်သည့်နှစ်မှာ မမတို့ ခြံထဲသို့ အပြီးပြောင်းလာခဲ့ရသည် ။

"ခင်မေ...ညည်းလည်း မုဆိုးမ၊ ငါလည်း မုဆိုးမ၊ တို့ တွေ ဘဝတူတွေပဲ၊ ညီအစ်မလိုသဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတော့"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမဆွေရယ်"

မမကို မမဟု ခေါ်ရသည် မို့ အစ်မအရွယ် ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေကို ခင်မေက မမဆွေဟု ခေါ်ရသည် ။ ဦးတင်မောင်ဦးရှိစဉ်က တပည့်လက်သားများ အပေါ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဟု သုံးတတ်ပေမယ့် ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေကတော့ တရင်းတနှီး ငါပဲသုံးလေ၏။ ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေက ခင်မေတို့ သားအမိကို အိမ်ကြီးပေါ်ခေါ်တင်လိုက်သည် ။ ခင်မေသည် မမအတွက် အဖော် ဖြစ်၏။ မမ ဝေယျာဝစ္စတစ်မျိုးတည်းလုပ်ရသည် ။ မမ

က မောင်နှင့်အတူ ဆော့ကစားသည် ဆိုတော့ ခင်မေသည် ကိုယ့်သား
ကိုယ်ထိန်းရင်း သူ့ထမင်းစားပြီး သူ့ထံမှ လခရနေသလို အခွင့်အရေး
သာလှပါတော့သည်။ ။

မမဟာ မောင်မောင်တို့ သားအမိရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။

"ဟေ့ကောင်...နေ့ရှိန်း...မလာဘူးလား"

ဘယ်နေရာက အော်မှန်းမသိရသော အသံကျယ်ကြီးက
ရဲထင်အသံဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။ ရဲထင်က အားလုံးထဲမှာ အသက်ကအကြီး
ဆုံး ဖြစ်၏။ ငယ်ငယ်က ချူချာသည်။ ။ ချူချာသည် ဆိုရာ၌ လမ်းလျှောက်
တာကို နောက်ကျနေတာဖြစ်သည်။ ။ အကြီးအကျယ်ဖျားလိုက်ရာမှ
လမ်းမလျှောက်နိုင်ဖြစ်သွားတာမို့ လမ်းသေသေချာချာလျှောက်နိုင်သည်
ထိ စောင့်ပြီးမှ ကျောင်းထားရသည်။ ။

ရောဂါကို နှစ်နှင့်ချီ၍ ကုသရ၏။ ကျောင်းထားသုံးနှစ်တိတိ နောက်
ကျသည်။ ။ ကျောင်းမနေရပေမယ့် အိမ်မှာ သင်ပုန်းကြီးကုန်ပြီးသားရဲထင်က
သူငယ်တန်းထဲမှာ သူများ တကာ ကလေးဂျပုတွေကြားထဲ၊ လူ
ကောင်ကြီးထွားလျက် သူများ တွေဝလုံးစရေးချိန်မှာ သူက သင်ပုန်းကြီး
နောက်ဆုံးသင်ခန်းစာကို အလွတ်ရေးနေ၏။ ခုဆို မိန်းမသာ မရသေး
တာ၊ သူ့အသက်က သုံးဆယ်တိတိလေ။

"မောင်မောင်ရေ...လာဟေ့"

ရဲထင်က တစ်ခါတလေ နေ့ရှိန်းကို မောင်မောင်ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ။
နေ့ရှိန်းကို ကျောင်းစနေကတည်းက ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေက နေ့သင့်နံသင့်တွ

က်၍ မောင်နေရှိန်းဟု မှ ညှိပေးပြီး သူငယ်တန်းအပ်ပေးခဲ့တာပင်။ သို့
ပေမဲ့ အိမ်မှာ ကျတော့ မောင်ရေ...မောင်မောင်ရေ...ခေါ်မြဲမို့ ဒါကို ရဲထ
င်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြားထားကာ လိုက်ခေါ်တတ်သည်။ ။

နေရှိန်း မတ်တတ်ထရပ်ပြီးမှ ပြန်လဲနေမိပြန်တာကြာပြီ။
မမအကြောင်းတွေက တကူးတကမတွေးလည်း ခေါင်းထဲအလိုအလျှောက်
ဝင်သည် မို့ မျက်ကြောစင်းစင်းချလျက် ငိုက်မျဉ်းလာလျှင်လည်း ပြန်
အိပ်ပျော်ချင်ပျော်ပါစေဆိုပြီး ပြန်လဲနေတာ။ ရဲထင်၏ အသံပြကြီးကြော
င့် အတွေးရပ်ရလေ၏။ ဒီတစ်ကြိမ် မတ်တတ်ထရပ်တာကတော့ အော
က်ဆင်းဖို့ ဖြစ်သည် ။ မေမေထည့်ပေးလိုက်သော တီရှပ်အသစ်ကြီးနှင့်
ပင် စိတ်အချိုးမကျစွာဆင်းလာခဲ့ဖြစ်တော့သည်။ ။

"ဥတိုကို လာပြီးအိပ်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်"

"ငါကလဲနေရတာကို ကြိုက်တာ"

"ယောက်ျားပျင်း ကျောခင်း...တဲ့ ။ စကားနှယ်မှန်လိုက်တာ"

"မှန်တယ်၊ လောကကြီးက ပျင်းစရာကြီးပဲဟာ"

"ငါတို့ ပျော်နေပြီလေ၊ တွေ့တယ်မှ လား၊ ဟိုဂျပုက
မတန်မရာမြင်းကြီးနဲ့ ပြေးနေပြီ၊ ဘယ်တော့လိမ့်ကျမယ်မသိဘူး"

မြက်ခင်းမှာ လူအချို့ရှိ၏။

ဂေါက်သီးရိုက်နေကြသည် ။ တွင်းစိမ်နေကြသည် ။ အေးအေးဆေး
ဆေးလေ့ကျင့်နေကြ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တော့ သူရက ငါးထိုင်မျှားနေ
သည် ။ မြင်းသွားစီးနေတာ ရောင်နီ ဖြစ်၏။ ထွန်းထက်က ဂေါက်သီးရို
က်အုပ်စုထဲမှာ ပါနေသည်။ ။

"မင်းက ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

ခုချိန်ထိ ရဲထင်က ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်သေးဘူးထင်၏။

"လေရှူနေတယ်"

သူ့စကားက ရယ်စရာလိုပေမယ့် ရယ်စရာမဟုတ်ပါ။ အတားအဆီး မဲ့လေဟာပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှ လတ်ဆတ်စွာတိုက်ခတ်လာသော လေကို တစ်ဝကြီးရှူရှိုက်ရသည့်အရသာမျိုး...ရန်ကုန်သူ၊ ရန်ကုန်သားတွေ မရ နိုင်ပါ။

"မျက်စိရှင်းလိုက်တာကွာ"

ရဲထင်စကားမှန်ပါ၏။ ရန်ကုန်မှာ တော့ မြို့နှင့်လူနှင့်လျှံနေပြီထင် သည် ။ လမ်းတွေပေါ်မှာ ဆိုလည်း ဘတ်စ်ကား၊ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ အငှား ကား၊ အဝေးပြေးကား၊ ကုန်တင်ကား၊ ဆိုက်ကားတွေက မနည်း နေရာ လုမောင်းနေရသည် ။ ကုန်းကြောင်းသမားလမ်းသွားလမ်းလာတွေက လည်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ တစ်မျိုး၊ ကားလမ်းမပေါ်ဆင်း၍ တစ်မျိုး။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း လူအုပ်ကြီး က လာမည့်ကားကိုတမျှော်မျှော်။

"ရန်ကုန်မှာ ဆိုကွာ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မျက်စိကိုရှုပ်နေတာ၊ ဒီ မှာ ဘာမှ မရှိတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ ငါ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ဘဲ နေနေတာ အရသာရှိလွန်းလို့ မင်းကို လှမ်းခေါ်တာ..."

"မင်းကမှ ခြံကြီးဝင်းကျယ်နဲ့ တိုက်ကျယ်ကြီးနဲ့ နေရလို့ တော်သေး တယ်၊ ငါတို့ က ကန်ထရိုက်တိုက်မင်းသားတွေဆိုတော့"

ရဲထင်တို့ က တိုက်ခန်းနှင့်နေ၏။ သူတိုက်က ကန်ထရိုက်တိုက်ဖြစ် သည် ။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတွေက တာဝန်ယူပြီးဆောက်သော တိုက်မဟုတ်၊ ကန်ထရိုက်နှင့်အိမ်ရှင်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူ (ရပ်ကွက်

တွေထဲမှာ)ဆောက်သော တိုက်တွင် အိမ်ရှင်က နေရာစိုက်၊ ကန်ထရိုက်
ကငွေစိုက်၊ ဟောင်ကောင်ပုံစံလေးထပ်ဆိုတော့ ရှစ်လွှာဆယ့်ခြောက်ခ
န်းမှာ အိမ်ရှင်က ဘယ်နှခန်းပြန်ရသည် မိသ။ ရဲထင်တို့ က ကန်ထရိုက်
ဘက်ခြမ်းမှ ရသော အခန်းများ အနက် ခုနစ်လွှာလက်ဝဲခန်းမို့၊ မြင့်လ
ည်း မြင့်၊ မှောင်လည်း မှောင်၏။

"ငါတို့ တိုက်ခန်းတွေဆို ကျဉ်းကလည်း ကျဉ်းသေး၊ လူဦးရေကများ
၊ တိုက်တစ်တိုက်မှာ ဆယ့်ခြောက်ခန်းဆိုရင်
မိသားစုဆယ့်ခြောက်စုကွာ၊ တစ်စုမှာ ပျမ်းမျှငါးယောက်ထား"

"မိသားစုနည်းတဲ့ လူတွေလည်း ပါမှာ ပါကွာ"

"သုံးယောက်သမားရှိသလို ရှစ်ယောက်သမားလည်း ရှိတာပဲကွ၊
ပျမ်းမျှ ငါးယောက်ထားတာ သဘာဝကျတယ်"

"အေးပါ"

"လူရှစ်ဆယ်ဖြစ်ရော၊ ဒီလူတွေဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့တိုက်ခန်းထဲ ပိ
တ်လှောင်ပြီး ဘယ်သူနေနိုင်မလဲ၊ ဝရန်တာထွက်ရပ်တဲ့ သူ သူကရပ်၊
လမ်းမပေါ် ဆင်းထိုင်တဲ့ သူကထိုင်၊ ကန်ထရိုက်တိုက်တွေစပေါ်လာက
တည်းက လူဦးရေသိပ်သည်းမှုစတင်တာပဲ..."

"လမ်းထဲမှာ သူသူကိုယ်ကိုယ် မျက်စိတွေနောက်နေရတာပဲကွာ၊ ကို
ယ်ကလည်း သူ့ကိုနောက်၊ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုနောက်နဲ့ ၊ အပြန်အလှ
န် မျက်စိနောက်နေကြမှာ ပါ..."

"ခုလို ဘာမှ မရှိတဲ့ နေရာမှာ လာထိုင်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ဘဲ လေရှူရ
တဲ့ အလုပ်ကို ငါတို့လိုကောင်မျိုးက ဒီကိုလာမှ ရတာ"

"မြင်းစီးပါလား"

"စီးမယ်စိတ်ကူးတယ်၊ လေရှူလို့ ကောင်းလွန်းလို့ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်သေးတာ"

ရဲထင်က လက်ကိုကား၍ အရှိန်ယူကာ လမ်းလျှောက်၏။ နေရှိန်က ဘေးမှ ပါလာသည် ။

"မြင်းစီးကြည့်ပါလား"

"ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ခါစီး ပြားငါးဆယ်နဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ် စီးရတာ သွားသတိရတယ်"

နေရှိန်းက ရဲထင်ငယ်ငယ်က မြင်းစီးသည် ဆို၍ အံ့သြသွားရသည် ။

"ဘာလဲ...အကျိုးဆော့အကန်းမော့လို့ ပြောမလို့ လား၊ အပြင်းဖျားပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ ကျောင်းနေနောက်ကျခဲ့ပေမယ့်၊ လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ အချိန်ကစပြီး သူများ ထက်နှစ်ဆပိုဆော့ခဲ့တာ"

"ယုံပါတယ်"

နေရှိန်း ပြီးချင်စိတ်ဖြင့် ပြော ဖြစ်၏။ သူငယ်တန်းတုန်းက အတန်းထဲမှာ ရဲထင်တစ်ယောက် အရပ်ရှည်ကြီးနှင့် အချိုးမကျဖြစ်နေတာကို သတိရသည် ။

"ခပ်ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ကြီးလာရင်စိမ်းသွားကြတာများ တယ်၊ အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေတောင် အတန်းလေး နည်းနည်းကြီးလာလို့ စက်ရှင်(တန်းခွဲ Section) ကွဲသွားရင် မခင်တော့ဘူး..."

"ဆယ်တန်းထိ တူတူပဲထား၊ အောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ကွဲသွားရင်၊ မေဂျာကွဲသွားရင် တစ်ခေါက်ထပ်ပြီးစိမ်းကြပြန်ရော၊ ဘွဲ့တွေတစ်ယောက်တစ်မျိုးရပြီး..."

"အလုပ်ဌာနတွေ တစ်ယောက်တစ်ချိုး ဖြစ်နေရက်နဲ့ မစိမ်းတာ ငါတို့ ငါးယောက်ပဲရှိတယ်နော်၊ သိပ်ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်"

"သူများ ချီးကျူးဖို့ ထားလေကွာ"

"သူများကမှ မချီးကျူးတာ၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ချီးကျူးရတာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် မင်း"

"ငါက ဘာတွေထူးခြားနေလို့လဲ"

"မင်း ငယ်ငယ်ကဆိုရင်..."

ရဲထင်က ပြောကာနီးမှ အားနာသွားရသည်။ ။

"ပြောလေ...အဖေက အရက်သောက်တာလွဲပြီး ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ အမေက အရမ်းပင်ပန်းစွာရှာဖွေစားသောက်ရတယ်၊ ဒါကို ငါဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး၊ အဖေ့ကိုလည်း အပြစ်မတင်ဘူး၊ အဖေမှာ လည်း သူ့ခံစားချက်နဲ့ သူ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဖေဖေဘက်က ချမ်းသာတယ်။ ပုံပြင်က အရမ်းရိုးလွန်းနေပါပြီ၊ မေမေကတော့ အစကတည်းက ဖေဖေတို့ အိမ်က အလုပ်သမား"

"ဪ"

"ခိုးပြေးတော့ ဖေဖေအမေက ရင်ကွဲနာကျပါလေရော...ရဲထင်၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူမှန်လို့ ဘယ်သူမှားလဲ"

"မင်းအဖေနဲ့ အမေဘက်က ကြည့်တော့လည်း မမှားဘူး၊ ချစ်မိတာကိုး။ အချစ်မှာ ဆင်းရဲချမ်းသာမရှိဘူးဆိုတာ ချစ်တတ်သူတိုင်း လက်ခံထားတဲ့ ကိစ္စပဲ..."

"မင်းအဘွားဘက်က ကြည့်တော့လည်း သူဌေးသား ရွှေပေါ်မြတင်၊ ရွှေရေးပန်းဆက်က အလုပ်သမားမိန်းကလေးကို ယူတယ်ဆိုတော့ နှမြောမှာ ပေါ့ကွာ..."

"မဖြေနိုင်အောင်ခံစားရမှာပဲ၊ ဒါ...နှစ်ဖက်လုံး ဘယ်သူမှ မမှားဘူး"

"အဘွားက အဲဒီနေ့မှာ ဟုတ်အတက်ခံ (Heart Attack) ရပြီး အိပ်ရာထဲလဲတယ်၊ ဖေဖေက သတင်းမေးဖို့ သွားတာ အတွေ့မခံဘူး..."

"တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နာလန်မထူဘဲ မကြာခင်ဆုံးတယ်။ ဖေဖေဟာ သူ့ကိုယ်သူ အမေကို သတ်တဲ့ သားအဖြစ်ခံယူတယ်"

"ငါဝေဖန်ရမလား၊ ရလား"

"ရတယ်...ပြော"

"အဲဒါ မင်းအဖေမှားတယ်ကွ။ မင်းအဖေအတွက် မင်းအဘွားကခံစားရတာတော့မှန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ သာနှလုံးရောဂါအခံ မရှိရင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သေတာတော့ သူ့ရောဂါနဲ့ သူပဲ..."

"ဥပမာ...ငါဆိုပါတော့၊ ငါက သူဌေးသားတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သာမန်လူပေါ့၊ အဲဒါ လမ်းပေါ်မှာ ပျက်စီးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးကြည့်..."

"ငါ့အမေဟာ မင်းအဘွားလို ခံစားရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အမေဟာစိတ် သာဆိုးချင်ဆိုးမယ်၊ ဟုတ်အတက်ခံမရမှာ သေချာတယ်..."

"ငါ့အမေမှာ နှလုံးရောဂါအခံမှ မရှိဘဲ၊ ဒေါသထွက်ပြီး ငါ့ကိုသာဓားနဲ့ လာခုတ်ရင်ခုတ်မယ်၊ အမေတော့ မသေမှာ သေချာတယ်၊ သေတယ်ဆိုတာ သူ့ရောဂါနဲ့ သူ..."

"သူကနဲ့ သူ ပျက်ချိန်တန်လို့ ပျက်ရတဲ့ သဘော၊ မင်းအဖေကို မင်း အဘွားဘက်ကကြည့်ရင် သားဆိုးသားမိုက်လို့ ပြောရင်ရတယ်...ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေက အမေကိုသတ်တဲ့ သားတော့မဟုတ်ပါဘူး..."

"ဒီလိုခံယူလို့ မရဘူးကွာ၊ သက်သက်စီ"

"ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ ခံယူတယ်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ငါအခု အသိဉာဏ်နဲ့ ဒီအရွယ်အတွေးနဲ့ ပေါ့ကွာ..."

"ပြန်တွေးကြည့်တော့ ဖေဖေပျော့ညံ့တာလည်း ပါမှာ ပေါ့။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းရဲ့ ထွက်ပေါက်ကို အရက်ထဲမှာ ရှာတယ်၊ အဲဒါပဲ ငါ့အဖေဟာ ငါသိတတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး..."

"ဖေဖေဆုံးသွားတဲ့ အချိန်ထိ အလုပ်တစ်ခုတည်းကိုပဲလုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ အရက်သောက်ခြင်း။ နောက်တစ်ခုလုပ်သေးတယ်လို့ ထပ်ပြောရရင် ဟင်းချေးများ ခြင်းပဲ"

ရဲထင်က နေရိန်းကိုလှည့်မကြည့်မိဘဲ နေနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရသည် ။ လှည့်ကြည့်ချင်လွန်းလို့ အသည်းယားနေ၏။

"နေရိန်း..ငါဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မင်းစကားတွေအများကြီးပြန်ပြောလာပြီ" ဟု ဆိုကာ ပခုံးကိုဆွဲခါလိုက်ချင်၏။ နေရိန်း အဲသည် လောက်စကားများများ (လိုလိုချင်ချင် ဆွေးဆွေးနွေးနွေး) မပြောတာကြာပြီ။ မေးလျှင်တော့ မေးနေသမျှဖြေ၏။ သူ့သဘောနှင့်သူ ခုလိုပြောတာမျိုး မပြောတာ မမဆုံးပြီးကတည်းက ဖြစ်၏။ ဒီနေရာ၏ ဆွဲဆောင်မှုက နေရိန်းဆိုသော ခြောက်သွေ့လူသားတစ်ယောက်ကို လောကကြီးထဲ ပြန်ပို့နိုင်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့ ။

သို့ပေမဲ့ ရဲထင် နားရွက်တောင်မှ မခပ်ရဲပါ။ နေရိန်းရှက်သွားမလား၊

အရှိန်ရပ်သွားမလား၊ လမ်းကလေးပွင့်တုန်း ပြန်ပိတ်သွားမလား စိုးရိမ်စွာ လှည့်တောင်မကြည့်ရဲအောင်ဖြစ်လေ၏။

"မင်းက ငါ့ကို ချီးကျူးရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ...အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါကမေးတော့၊ ငါငယ်ငယ်ကဆိုရင်...တဲ့ ၊ မင်းဆက်ပြောရတာ အားနာမှ စိုးလို့ ငါကပြောတာ၊ ဆက်ပြောတော့"

"ငါက ချီးကျူးမလို့ ပါ"

"အင်းပါ"

"မင်းငယ်ငယ်ကဆို ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ နဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်၊ မထူးပါဘူး၊ ငါလည်း ပိန်မသာ လိမ်မသာပါဘဲ၊ ဒီနေ့မှာ ..."

"ငါကသာ ဘာမှ ထူးခြားတိုးတက်မလာသေးတာ၊ မင်းက ငါတို့ ငါးယောက်ထဲမှာ အအောင်မြင်ဆုံးလူဖြစ်သွားပြီ"

"ဒီတော့ ငါကဘဝင်မြင့်ရမယ်ပေါ့၊ မာနကြီးရမယ်ပေါ့၊ ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်မှာ ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်ရမယ်ပေါ့၊ ဒီလိုလား"

"လောကမှာ အဲဒါမျိုးတွေများ တယ်၊ များ ဆို အကုန်လုံးလောက်နီးပါးပဲ"

"အဲဒီလူတွေက သူတို့ ကြိုးစားမှုနဲ့ သူတို့ အမြင့်ကိုရောက်လာကြတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ လေ၊ ငါက စိုင့်ကော်လို့ ခြုံပေါ်ရောက်တဲ့ ကောင်ပဲ"

"ဘဝင်မြင့်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့ လဲ၊ ဒီနေ့...ငါနေတဲ့ တိုက်၊ ငါစီးတဲ့ ကား၊ အကုန်လုံး သူများ ဟာတွေ၊ ငါပိုင်ပြီလို့ ယူဆရင်ရတဲ့ ကုမ္ပဏီ..."

"ဒါတွေအားလုံး မပိုင်ပစ္စည်း၊ မမလွှဲပေးခဲ့တာချည်း၊ ငါက

ဘဝင်မြင့်မာနကြီးဖို့ နေနေသာသာ ရှက်နေတာ၊ ဒါကို ငါရင်ဖွင့်ချင်နေတာ"

"ငါတို့ ထဲမှာ ဖွင့်ပြောလို့ ရတာပဲ"

"ပြောချင်တယ်။ ပြောရမှာ ကို ပြန်ရှက်နေတာ၊ ပြီးတော့ ငါ မမကိုချစ်ခဲ့တာကို လူတွေက အမြင်စောင်းခဲ့တယ်၊ ဒီဒဏ်တွေလည်း ငါလိမ့်လူးနေအောင်ခံခဲ့ရတယ်"

"ဘယ်သူ ဘာပြောပြောကွာ"

"ငါ မင်းတို့ သိပါတယ်၊ ငါ နှင်းဆီနဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ နှင်းဆီကိုဖြတ်ပြီး ငါက မမကိုပြောင်းချစ်ခဲ့ရတာ၊ နှင်းဆီကိုလည်း ငါချစ်တာပဲ..."

"မမကို ချစ်ချင်လွန်းလို့ ပြောင်းချစ်လိုက်ရပေမယ့် နှင်းဆီကို ချစ်ခဲ့တုန်းကလည်း အလေးအနက်ပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ ငါက သစ္စာဖောက်ခဲ့ရတာ..."

"လူတွေ လူတွေဆိုတာ ပြောလိုက်ကြတာ၊ မမကုမ္ပဏီမှာ ငါမန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာဖြစ်တော့ လက်အောက်ငယ်သားဆိုတဲ့ လူတွေကတောင်..."

"ရှေ့တင်သာ မကောင်းတတ်လို့ ၊ ကွယ်ရာမှာ မိန်းမထဘီ နားခိုစားချင်လို့ အသည်းတစ်ခုကို ခွဲပစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်လို့ ပြောချင်တာ..."

"မင်း နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားသလား"

"ကြားစရာမလိုဘူး၊ သူတို့ မျက်စိတွေကို စာလုပ်ပြီးဖတ်လို့ ရတယ်"

"ဒီမှာ နေရှိန်းဆိုတဲ့ မောင်မောင်"

ရဲထင်က နေရှိန်း၏ ပခုံးစွန်းတစ်ဖက်ကို လက်သီးဖြင့်ခပ်ဖွဖွထိုးလိုက်သည်။ ။

"ကိုယ့်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်မကြားသရွေ့ မကြားယောင်နဲ့ ။ သူများ တစ်ဆင့်လာပြောရင် မယုံနဲ့ ။ အထင်နဲ့ ခံစားရတာ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက်ရှုံးလဲ..."

"နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားရမှ ယုံ၊ ခံစား၊ ကိုယ်ကြားအောင် လာမပြောကတည်းက ပြောချင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပ်က မခိုင်မာလို့ အခြေအမြစ်မရှိလို့ ပေါ့ကွ..."

"ခိုင်မာပြီး အခြေအမြစ်ရှိမယ်ဆိုရင် လူတွေပါးစပ်ပဲ၊ နေမလား၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးလာပြောမှာ ပဲ..."

"ကိုယ့်ကို လာမပြောသရွေ့ ဂရုကိုမစိုက်နဲ့ "

"ငါက ကာယကံရှင်ဆိုတော့ မင်းလောက်တော့ သဘောမထားနိုင်ဘူး"

"အဲဒါ ကွန်ပလက်က်စ် (Complex)၊ မင်းမှာ အင်ဖီရီယောရတီ ကွန်ပလက်စ် (Inferiority Complex သိမ်ငယ်စိတ်ဥပါဒါန်) ရှိနေတယ်"

"ဒါကို ငါဝန်ခံပါတယ်။ မရှိဘဲနေမလား၊ ငါက မမရဲ့ ဘေးမှာ ခစားနေရတဲ့ အလကားကောင်လို ဘဝမျိုးနဲ့ နှစ်ပေါင်းများ စွာနေခဲ့ရတယ်"

"ဒါမျိုးဆိုရင် တချို့ဆို မမကို ရှက်စိတ်နာကြီးဖြစ်သွားတတ်ကြမှာ "

"ငါတော့မဖြစ်ဘူး၊ သိမ်ငယ်စိတ်တော့ အမြဲရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမကို ငါချစ်တယ်၊ အဲဒါ မမ...ငါ့အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာကို နားလည်လို့ ပဲ၊ တကယ်တော့ မမဟာ သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတာ..."

"မမသေဆုံးသွားခြင်းဟာ ငါ့အတွက်သာ ဆုံးရှုံးရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လောကကြီးမှာ မွန်မြတ်တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရတာပဲ ..."

"တကယ် ငါမတွေ့ဖူးဘူး၊ မမလို မိန်းမသားမျိုး။ လူတကာအပေါ်မှ မေတ္တာတရားကြီးမားတယ်။ စေတနာထားတယ်..."

"တစ်ဖက်သားကိုလည်း သိပ်ကူညီတာ၊ မမအရမ်းစိတ်ကောင်းရှိတာ ငါအသိဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့် မမကို ငါကချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ လေးစားတယ်၊ ကြည်ညိုတယ်၊ မမစိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်..."

"မမစိတ်ဆင်းရဲမယ့်အလုပ်ကို ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မမကို သနားလွန်းလို့ မမနားမှာ အမြဲနေပြီး မမကိုပေးဆပ်နေတာ..."

"လူတွေက နားမလည်နိုင်ကြဘူး၊ ငါ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ကြဘူး၊ ရောဂါသည် မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ချူစားချိုင်းစားနေတဲ့ ..."

"အလကားကောင်လို့ လှောင်ပြီးတွေနဲ့ သရော်နေကြတယ်"

"အဲဒါ မင်းထင်နေတာတွေလေ"

"အမှန်ပဲ"

"မမှန်ဘူး။ ဥပမာ ငါ မင်းကိုအဲဒီလိုမထင်ဘူး၊ ရောင်နီ၊ ထွန်းထက်၊ သူရလင်း ဘယ်သူမှ မထင်ဘူး"

"မင်းတို့ က ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ"

"ငါတို့ မိဘတွေကွာ...မင်းကို သားရဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ခင်ပေမယ့် မင်းဘာလုပ်လုပ် ပစ်ခတ်ထောက်ခံနေမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းမှာ ကဲ့ရဲ့ စရာရှိရင် ကဲ့ရဲ့ မှာ ပဲ၊ ချီးကျူးစရာရှိရင်လည်း ချီးကျူးမှာ ပဲ..."

"ငါတို့ မိဘတွေက မင်းကို မကဲ့ရဲ့ ဘူး၊ မင်းပြောသလို ဘယ်သူကမှ မထင်ဘူး၊ မင်းကို ချီးတောင်ချီးကျူးကြသေးတယ်"

"ချီးကျူးတယ်"

"အေး...ယောက်ျားလည်း ဖြစ်တယ်၊ လူငယ်လည်း ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့် ဆန္ဒကိုယ် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ရာမှာ ဘယ်သူမှ သိပ်မငဲ့တတ်တဲ့ အမျိုးအစား..."

"မင်းက မမကိုငဲ့ခဲ့တယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်တယ်၊ ကောင်လေးတော်တယ် တဲ့ "

"ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ..ငါစိတ်ချမ်းသာအောင်များ ပြောနေတာလား"

"ဪ...ဘာလို့ အလကားနေရင်းဖြီးရမှာ လဲ"

"ဟေ့ကောင်...အစက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောသလဲ"

"ဟ...စကားမစပ်မိဘူးလေ၊ မင်းကရော မေးလို့ လား"

"ဒါဆို ငါ့ကိုနားလည်တဲ့ ဘေးလူတွေရှိတာပေါ့"

"အများကြီး။ မင်းကိုအတင်းပြောတဲ့ သူတွေက မနာလိုလို့ ၊ မင်းနေ ရာမှာ သူတို့ မရောက်လို့ ၊ မင်းရတဲ့ အကျိုးခံစားခွင့်တွေ သူတို့ မရလို့ "

"မေမေကလည်း အဲဒီလိုတော့ပြောခဲ့ပါတယ်"

"မယုံကြည်ဘူးပေါ့"

"အမေဆိုတော့ ငါ့ဘက်ကရပ်တယ်ထင်တာပေါ့"

"စိတ်ချ...ငါတို့ အုပ်စုက ဘယ်တော့မှ အသားလွတ်မရပ်ဘူး၊ မင်းမှ န်မှ ရပ်မှာ ။ မှားရင် တီးမယ့်ကောင်ချည်းပဲ"

"ရဲထင်...ငါဝမ်းသာလိုက်တာကွာ"

နေရှိန်းက ရဲထင်နှင့်မျက်နှာချင်းတည့်တည့်ဆိုင်လိုက်၏။ ရဲထင်လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လေတော့သည်။ ရဲထင်က အားရပါးရပြန်ဆွဲ၏။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ"...ဟု ပြောချင်၏။ သို့ပေမဲ့ မျှသိပ်လိုက်တော့သည်။

မမကွယ်လွန်ပြီးနောက် နေရှိန်းဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာကို ခုမှ သိသည်။

စစ်စစ် နေရှိန်းကိုယ်တိုင်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်းမသိခဲ့ပါ။ မမဈာပနကို လှပစွာမြေကျအောင်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပြီးချိန်မှ စ၍ နေရှိန်း တစ်ပတ်တိတိ အခန်းအောင်း၏။ အခန်းထဲမှ မထွက်၊ မေမေကိုယ်တိုင် ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်၏။

"ပို့လိုက်ပါ မေမေ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနေချင်လို့" ဟု ပြန်ပြော၏။

အခန်းထဲသို့ ထမင်းရောက်လာပေမယ့် အနပ်စေ့အောင် စားချင်မှစား၏။ တချို့အနပ်တွေ သိုးသွားသောကြောင့် သွန်ပစ်ရသည်။

"သား...မေမေ ဝင်ခဲ့မယ်"

ဒေါ်ခင်မေဝင်လာသည်။ တရားပြသည်။ နားချသည်။ နေရှိန်း တစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်၏။ ပြီးတော့ နေမြနေသည်။ တစ်ပတ်အကြာမှာ နေရှိန်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ မမရှေ့နေက မမပိုင်ပစ္စည်းများ နေရှိန်းကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့တာတွေ လက်မှတ်ထိုး၍ ယူဖို့ စီစဉ်သည်။ နေရှိန်းလက်မှတ်ထိုးရင်း ပျက်ချင်တိုင်းပျက်

နေသော မျက်နှာက မည်းညစ်ညိုမှောင်နေပုံများ အသားဆိုင်တွေတစ်စ
စီများ ပဲ့ကျကုန်တော့မလားထင်ရသည်။ ။

နေရှိန်း ကုမ္ပဏီရှိရာသို့ သွားရ၏။

မမ နေကောင်းလျှင် ရံဖန်ရံခါလာထိုင်တတ်သောရုံးခန်းက ၊ မမ နေ
မကောင်း၍ လာမထိုင်ခိုက်မှာ ပိတ်ထားတတ်ပေမယ့်၊ ခုတော့ နေရှိန်း
သော့ဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ နေရှိန်းမျက်နှာက ပေါက်ကွဲကာနီး ဗုံးတစ်
လုံးလိုခက်ထန်၏။ မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိသော အကြောတွေ ပြတ်ထွက်လှ
နီးပါး တင်းမာ၏။ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ဘာကိုမျှအလိုမကျနိုင်တော့
သည့် ပုံစံမို့ ရုံးသူရုံးသားများ သတိဆွဲ၍ ဆက်ဆံကြရသည်။ ။ လုပ်စရာ
ရှိတာ လုပ်ပြီးတာနှင့် အိမ်ပြန်၏။ မည်သူ့ကိုမျှ
အပိုစကားတစ်ခွန်းမပြော။ အိမ်ရောက်တော့ စားချိန်မှာ စားပြီး အချိန်
ပိုမှန်သမျှ ကိုယ့်အခန်းထဲပဲကိုယ်နေသည်။ ။

ဒေါ်ခင်မေနှင့် သူငယ်ချင်းတွေက မနေနိုင်စွာ...နေရှိန်းစိတ်ပြောင်း
လာအောင် နည်းမျိုးစုံနှင့် ကြိုးစားကြသေးသည်။ ။ မအောင်မြင်ပါ။ ခုလို
ဥတိုသို့ လိုက်လာခြင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်လိုက်လျောခြင်းဖြစ်သည် မို့
ဝမ်းသာနေကြရသေးသည်။ ။ ဒီနေ့တော့ နေရှိန်းစကားတွေ အများကြီးစ
ပြောပြီလေ။

"ငါဟာ မင်းပြောသလိုပဲ အင်ဖီရီယောရတီ ကွန်ပလက်စ်တွေနဲ့ နပ
န်းလုံးနေရတဲ့ ကောင်ဆိုတာ မှန်တယ်။ မမ မြှောက်စားလို့ လူတစ်လုံး
သူတစ်လုံးဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝကို ရှက်တယ်..."

"အဲဒီအတွက် မမဆီက ထွက်ပြေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ်စိတ်ကူးဝင်တယ်။
မလုပ်ရက်ဘူး၊ ငါ မမကို ချစ်တယ်၊ သနားတယ်၊ အဲဒီလိုပြောလည်း လူ
တွေက ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး..."

"မမကို ချစ်တာထက် မမနောက်မှာ ခိုင်မာနေတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ချစ်တာလို့ ထင်ကြတယ်၊ မမကို သနားတာမဟုတ်ဘဲ ငါ့ကိုယ်ငါ သနားတာလို့ မဲ့ရဲ့ကြတယ်"

"မင်း နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားသလားလို့ ငါမေးခဲ့ပြီးပြီနော်"

"တချို့ကိစ္စတွေဟာ နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားစရာမလိုဘဲ ရင်ထဲမှာ သိလာတာတွေရှိတယ်။ မမဆုံးသွားတော့လေ..."

"ငါ မမကို နှမြောလိုက်တာ။ ငါ့အပေါ် ကောင်းလွန်းအားကြီးတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ငါလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်..."

"ငါအရမ်းခံစားရတယ်၊ စားလည်း မမ၊ သွားလည်း မမ၊ ငါမျက်စိမှိတ်ထားလည်း မမကိုပဲမြင်ယောင်တယ်၊ မမဆိုတဲ့ ဘောင်ကျဉ်းလေးထဲ ကရုန်းထွက်လို့ မရဘူး..."

"ငါဟာ မမပစ္စည်းတွေကို လက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးရဦးမယ်၊ ထာဘီနားကို ခိုရုံမကဘဲ စွန့်တောင်ဆွဲတဲ့ ကောင်ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုပြီး..."

"ငါ့ကိုယ်ငါ ရွံလိုက်တာ ရဲထင်ရယ်၊ ဒီမျက်နှာကို မှန်ထဲမှာ တောင်မကြည့်ချင်ဘူး၊ ငါ အဲဒီလောက်ထိခံစားရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံဘဲနေခဲ့တာ"

"မင်းရဲ့ ခံစားချက်ကိုတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ မမကို ငါတို့ လည်း ခင်တယ်၊ နှမြောတာပဲ၊ သတိရတာပဲ၊ မင်းကတော့ ချစ်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ပိုဆိုးမှာ ပေါ့...."

"ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ခံယူချက်တွေမှားတယ်။ မမ မေမေဆုံးပြီးကတည်းက တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ မမကို မင်းစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ မမရဲ့

ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေမှာ မင်းက နွားလိုဝင်ရုန်းပေးခဲ့တာ..."

"မင်းက မမကိုကူညီခဲ့တာ၊ မမရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ကျန်းမာရေးကို မင်းက အရိပ်မိုးပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ရုန်းကန်ပေးခဲ့တာ..."

"မင်းကို လူတကာက ထိုးမယ့်လက်ညှိုးတွေကို ရင်ဆိုင်ပြီး အနစ်နာခံခဲ့တာ"

နေ့ရှိန်းက မျက်စိစုံမှိတ်၍ နားထောင်၏။

"မင်း...မမနားမှာ နေပေးခဲ့သမျှဟာ မမအတွက်ချည်းပဲ၊ မင်းအတွက် တစ်ခုမှ မပါဘူး၊ ဒါကို တင်စားပြောရရင် ဘုရားသိတယ်ပေါ့..."

"ပြီးတော့ မမသိတယ်။ မင်းသိတယ်။ မင်းအမေသိတယ်။ ငါတို့ သိတယ်။ မင်းရဲ့ စေတနာကို ငါတို့ အားလုံးက နှစ်သိမ့်ခံစားနိုင်တယ်..."

"အပရီရှီယိတ် (နှစ်သိမ့်ခံစားခြင်း Appreciate) လုပ်တယ်ကွာ၊ ပြီးပြီပေါ့၊ ဘယ်သူ ဘာထင်တာ ဘာဂရုစိုက်ရဦးမှာ လဲ"

"တကယ်တော့ ရှေ့နေဆီမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးလက်ခံလိုက်တာနဲ့ ၊ ငါတော့ ယောက်ျားပိုင်းလုံးဖြစ်ပါပြီဆိုပြီး ရှက်ကြောကြီးနဲ့ ငါအခန်းအောင်းခဲ့တာ"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ"

"မလုပ်လို့ လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့မှာ တာဝန်တစ်ခုရှိသေးတယ်"

"မမပေးခဲ့တာလား"

"ဟုတ်တယ်...လူတစ်ယောက်ကို ရှာရမယ်"

"ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား"

"မသိဘူး။ အဲဒီလူကိုတွေ့ရင် အဲဒီလူက ဟန်ပန်ကောင်းစားနေရင်

မမပစ္စည်းတွေအားလုံး ငါယူပါတဲ့ ၊ အဲဒီလူဆင်းရဲနွမ်းပါးနေရင် သဒ္ဓါသလောက်..."

"ထောက်ပံ့ပါတဲ့ ၊ မမ မှာ ခွဲတယ်၊ အဲဒီလူကို ငါတွေ့ပါစေဆုတောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေပါစေလို့ တောင် ဆုတောင်းရမလိုဘဲ..."

"အဲဒီလူက ချမ်းသာနေရင် မမပစ္စည်းကို ဘယ်မက်မောမလဲ။ ငါပေးလိုက်ချင်တယ်"

"အဲဒီလူက ဘာမို့လို့လဲ"

"မမအမျိုး"

"ဘာတော်လဲ"

"မမနဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ၊ မောင်လား ညီမလား မမကိုယ်တိုင်မသိတာ"

"မင်းဟာက ကောက်ရိုးပုံတောင် မဟုတ်ဘူး ၊ စပါးပုံထဲကျနေတဲ့ နှမ်းတစ်စေ့ကို ရှာရသလိုပဲ"

"ငါ့ခံစားနေရတာတွေ အဲဒါတွေပဲကွာ၊ ခံစားချက်တွေဖြုန်းစုပြီး ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးက မခံနိုင်လို့ "

"နေရိုန်း...ဒါကို ရှောင်ပြေးလို့ မှ မရတာ၊ မင်းအခန်းထဲမှာ နေရော ညပါ အိပ်နေတော့ရော ဒီပြဿနာတွေက ရှင်းသွားမှာ လား"

"ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုကူညီ"

"ပြောစရာလား"

"ကျေးဇူးတင်တယ်"

"ပြောစရာလားလို့ ပြောထားတယ်၊ မင်းကွာ...စောစောစီးစီး ရင်ဖွင့် လိုက်ရောပေါ့၊ ခုတော့ တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ခံနေတယ်"

"ဟုတ်တယ်...မမလည်း ဆုံးသွားရော၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သလို ခံစားရတယ်၊ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်..."

"စိတ်မကောင်းရတဲ့ ခံစားချက်တွေက အများကြီး၊ ငါ့အမေတောင် ငါနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်နေသလိုပဲ၊ ကျန်တဲ့ လူသားတွေကကျတော့..."

"ငါ့ဘက်ကိုဝိုင်းပြီး လက်ညှိုးတွေထိုးပြီး လှောင်ပြောင်ကဲ့ရဲ့ နေကြတယ်လို့ ထင်တယ်၊ မင်းတို့ လည်း ငါ့ကိုသိုက်သမားထင်တော့မှာပဲဆိုပြီး ရှက်ခဲ့တယ်"

"ထင်စရာလား"

"အေးပါ...နားလည်ပါပြီ"

"နားလည်မှုနောက်ကျတာ ဘာပုဒ်မလဲ"

"ဟာ...ဘယ်ရှိမှာလဲ"

"ပုဒ်မ နံပါတ်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ မသိဘူး၊ ပြစ်ဒဏ်ကတော့ ဇက်ပိုးအုပ်...တဲ့ "

ရဲထင်က နေရိန်းဇက်ပိုးကို ဖြောင်းခနဲရိုက်ချလိုက်သည်။ ။ လာတော့မည်မှန်းသိ၍ ကြိုရှောင်နှင့်ထားသည် မို့ နေရိန်းသိပ်တော့မနာပါ။ လူက ငိုက်ဆိုက်ငိုက်ဆိုက် ဖြစ်သွားရသည်။ ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိပြီ မမ။

မမ ကျေနပ်မှာ ပါ။ မမက ကျွန်တော့်ကို လူ့လောကကိုအကျိုးပြုပြီး
လူ့စည်းစိမ်တွေခံစားရင်း၊ လူကိုလူနဲ့ တူအောင်နေစေချင်တာမဟုတ်
လား။

ကျွန်တော် ဒီနေ့ သိမ်ငယ်စိတ်ဥပါဒါန် အနှောင်အဖွဲ့ထဲကထွက်လာ
ခဲ့ပါပြီ မမ ခင်ဗျား။

"အသက်က စကားပြောတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်ကွာ၊ မင်းတို့ ငါတို့ အရွယ်တွေက မိန်းမသာ မရသေးတာ ဟိုင်းတော့ တော်တော်ဟိုင်းနေပြီ"

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး စုမိသွားကြသည်။ ။

လာကတည်းက ဘယ်သူကမှ ဘာကိုမျှ သိပ်ကြီးဝါသနာပါကြတာမဟုတ်၊ ကိုယ့်အလုပ်တွေထဲက တစ်ညအိပ်လောက်ထွက်ပြေးချင်တာရယ်၊ နေ့ရှိရုံနဲ့ စိတ်အပြောင်းအလဲရစေချင်တာရယ်၊ သူ့မှာ ရင်ထဲခံစားမှုများ မွန်းကြပ်ပြည့်သိပ်နေတာရှိလျှင်၊ ခုလို လူတကာမျက်စိအောက်မှ ထွက်ပြေးနေမည့်အစား၊ ရင်ချောင်သွားသည် ထိ ဖွင့်ချပစ်လိုက်ခွင့်ရလိုရငြား၊ နေ့ရှိရုံနဲ့အတွက် တမင်စီစဉ်ပေးချင်တာရယ်တို့ ကြောင့်သာ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ကိုယ်လုပ်နေသော အလုပ်တွေမှ ပြန်ခွာလာကာ သူငယ်ချင်းငါးယောက် ပြန်စုမိကြ၏။ ဂေါက်ရိုက်သူတွေ၊ ငါးဖမ်းသူတွေ၊ မြင်းစီးသူတွေကို ငေးနေလိုက်ကြတော့ရာမှ ရောင်နီက ရဲထင်ကိုမျက်စပစ်၍ အသံတိတ်မေးခွန်းထုတ်နေ၏။ ရဲထင်က နေ့ရှိရုံနဲ့နှင့်နေခဲ့သူမို့ နေ့ရှိရုံနဲ့နှင့်စကားလက်ဆုံလေးဘာလေး ကျရဲ့ လား...ဟု မေးလိုခြင်းပါပဲ။ ရဲထင်က လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။ ။ ရောင်နီက ဘေးနားမှ သူငယ်ချင်း သူရဘက်သို့လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ သူတို့ အားလုံး အဲသည်

လောက်ထိ တစ်ယောက်ကိစ္စသည် တစ်ဖွဲ့လုံး၏ ကိစ္စအဖြစ် ရင်းနှီးစည်းလုံးကြပါ၏။

"သူများ တွေ့ပြောကြပါစေကွာ မင်းကတော့ မပြောပါနဲ့ ၊ မင်းက ရည်းစားလက်ကိုင်ကလေးနဲ့ ပါ၊ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မရသေးတဲ့ ကောင်တွေပြောဖို့ ချန်ပါ"

သူရလင်းက သူ့ကိုယ်သူ "ဟိုင်းဗြီ"...ဟု ဆို၍ ရဲထင်က မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောသည် ။

"ရည်းစားလက်ကိုင်ကလေးကလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမင်္ဂလာဆွမ်းနဲ့ မရောင့်ရဲနိုင်ဘူးဆိုလို့ ခိုးပြေးမှ ရတော့မယ်၊ မင်္ဂလာကလည်း မဆောင်နိုင်"

"ဟေ့ ခုခေတ် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု ဘယ်လောက်ကုန်လဲ"

ရောင်နီက ထမေး၏။

"ချဲ့ရင်ချဲ့သလို ကုန်တယ်။ ဟိုတယ်မှာ ဆောင်ရင် ဆယ်သိန်းကနေ မင်းချဲ့သလောက် သိန်းတစ်ရာလည်း ကုန်အောင်သုံးလို့ ရတယ်"

"သူရ...မင်း အစောကဟိုတယ်မှာ ဆောင်ရမှ တဲ့ လား"

"သူ့ကြီးတော်က"

"သူ့ကြီးတော်ကို ယူမှာ မှ မဟုတ်တာ"

"ငရဲကြီးမယ်ကွ"

"သဘောကိုပြောတာ"

"ဆယ်သိန်းလောက်ဆိုရင် အစောရဲ့ ကြီးတော်ရောင့်ရဲမလား"

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောနေသည့်ကြားထဲသို့

နေရှိန်းစကားဝင်ပြော၏။

"ရောင့်ရဲတယ်"

"ဒီကအပြန် မင်္ဂလာကိစ္စစီစဉ်တော့၊ အဲဒီဆယ်သိန်း ငါလက်ဖွဲ့မယ်"

"အောင်မယ်...ဒီသူဌေးကလည်း တစ်မျိုး"

"သူဌေးမုဆိုးဖို့ ပူပူနွေးနွေးလို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပါ၊ ရပါတယ်"

အားလုံးက ဝါးခနဲဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတော့သည် ။

နေရှိန်းစကားက ရယ်စရာဖြစ်နေ၍ မဟုတ်ပါ။ ဟာသရသမမြောက်ပါ။ နေရှိန်း...စိတ်လိုလက်ရ စကားဝင်ပြောလာတာကို တစ်ဖွဲ့လုံးက ပျော်သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည် ။

"သူရ...ဆောင်ပစ်စမ်း"

"အေး...အဟီး"

ဒီတစ်ခါမှ တကယ်ရယ်ချင်လို့ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်တော့သည် ။ သူရ လုပ်ပြပုံက လူရွှင်တော်ပုံပေါက်သွားလို့ ပါ။

"ငါတို့ က မင်းကိုမိန်းမယူစေချင်တာ"

ထွန်းထက်က နေရှိန်းကိုပြောလိုက်၏။

"ငါက ရပြီးလို့ မုဆိုးတောင်ဖိုသွားပြီးပြီ"

"အဲဒါကြောင့် ထပ်ယူခိုင်းတာပေါ့။ မင်း...ဘာကြောင်မှန်းမသိ၊ လောကကြီးထဲက ထွက်ပြေးနေတဲ့ ဘဝကို ငါတို့ ကမကြည့်နိုင်ဘူး"

"ငါထွက်မပြေးတော့ပါဘူး။ ရဲထင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါသိပ်ပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေကို ငါကမပြောချင်လို့ အောင့်ထားတာ၊

ရဲထင်က ပြောဖြစ်အောင်ကူညီလိုက်တယ်"

"မင်း...အိမ်ထောင်ပြုသင့်တာ အမှန်ပဲ"

ရဲထင်က ပြောဖြစ်အောင်ကူညီပေးသည့်ကိစ္စကို မှ
နံဖျော့ပစ်လိုက်ကြသည်။ ။

"လုံးဝပဲ။ မပြုချင်ဘူး"

"ဘာလဲ..မုဆိုးဖို ပူပူနွေးနွေးမို့လို့ ပြောဦးမလို့ လား"

"အဲဒါလည်း ပါတယ်၊ မမဆုံးတာ သုံးလပဲရှိသေးတယ်"

"တစ်ပင်လဲရင် တစ်ပင်ထူရတယ်"

"ငါ့တစ်သက်မှာ ရည်းစားထားပြီး ပြတ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ မိန်းမရပြီး မုဆိုးဖိုဖြ
စ်ပြီးပြီ။ ပြီးပြီပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ မင်းမှ မချစ်ဖူးသေးပဲ"

"ချစ်ဖူးပါတယ်၊ နှင်းဆီကို ငါချစ်လို့ လိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်
ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ပြီးတော့ မမကိုလည်း ငါချစ်ခဲ့တာပဲ"

"ငါတို့ အမြင်ကို ပြောရရင် မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးသေးဘူး"

"နှင်းဆီ"

"နေဦး...ပြောမယ်။ နှင်းဆီနဲ့ မင်းနဲ့ ကို ငါတို့ က ဝိုင်းစနေတာ၊ ဒီ
လောက်စမှ တော့ ဖြစ်ရောပေါ့။ သူများ တွန်းလို့ ရွေ့တဲ့ ကိစ္စ"

"ငါတို့ လေးနှစ်လုံးလုံး ချစ်သူဘဝမှာ နေခဲ့ကြတာ၊
ရန်တောင်တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ စိတ်ချင်း သဘောချင်း အရမ်းညီခဲ့တ
ယ်၊ နောက်ဆုံး မမကို ငါချစ်ရတော့မယ်လို့ သူ့ကိုပြောတော့လည်း ..."

"သူ မျက်ရည်တွေကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့...သူသဘောတူတယ်၊ ငါနဲ့ နှင်းဆီလောက် နားလည်နိုင်ကြတဲ့ ချစ်သူမျိုး ရှားတယ်"

"အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ရည်းစားတွေသာဖြစ်သွားတယ် ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြဘူးလို့ ငါတို့ ကပြောချင်တာ..."

"ချစ်သူချင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ နားလည်နိုင်ပါစေ၊ သူငယ်ချင်းစစ်စစ် အရင်းကြီးလောက် ဘယ်တော့မှ နားမလည်ဘူး၊ ချစ်သူတိုင်းမှာ ဆန္ဒချင်းမညီ..."

"သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ သဘောကွဲလွဲတာ အမြဲရှိတယ်၊ အမြဲ နားလည်နေနိုင်တာက သူငယ်ချင်းအစစ်။ တကယ်တမ်း သူငယ်ချင်းစစ် လာပြီဆိုတဲ့ အခါမှာ ..."

"အပြန်အလှန်ထားတဲ့ မေတ္တာဟာ ချစ်သူတွေလိုက်မမီဘူးနော်၊ ငါပြောတာ..အချစ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မေတ္တာလို့ ပြောတာ..."

"အချစ်နဲ့ မေတ္တာမတူဘူး၊ မင်းနဲ့ နှင်းဆီနဲ့ ဟာ မေတ္တာတွေထားနေကြတာ၊ သူရနဲ့ အစောကမှ ချစ်နေကြတာ"

"ပါရပြန်ပြီ၊ ငါက..."

"မင်း မမအပေါ်မှာ ထားတာလည်း မေတ္တာပဲ၊ ဟေ့ကောင်... ဒါကိုမငြင်းနဲ့ "

နေ့ရှိန်း မမကိုချစ်ပါသည် ။ ရောင်နီပြောသကဲ့သို့ အချစ်လား မေတ္တာလားတော့မသိ၊ ချစ်တာတော့ သိပ်ကိုချစ်ခဲ့ပါသည် ။

"မင်း အချစ်နဲ့ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး"

"အဲဒါ မင်းကို ငါတို့ ကပြောချင်တာ၊ မင်း ချစ်သူတစ်ယောက်ရှာ၊ လ

က်ထပ်၊ အဲဒါပြောချင်တာ"

"မင်းတို့ ပဲ အချစ်ဆရာကြီးတွေလုပ်ပြီး သရုပ်ခွဲနေကြတာ၊ လိုက်ရှာလို့ တွေ့တဲ့ အချစ်ကျတော့ရော၊ အချစ်ဟုတ်ပါ့မလား"

"ငါတို့ အရွယ်မှာ လိုက်မရှာဘဲ လျှပ်တစ်ပြက်တွေ့ဖို့ က သိပ်မလွယ်တော့ဘူးကွ၊ အလုပ်ကပိနေပြီ"

"လူပျိုကြီးပဲလုပ်တော့မယ်"

ဂျေညီညီသီချင်းကို ရဲထင်ကထဆို၏။

"ငါ စောစောက ပြောချင်နေတဲ့ စကားတောင်ပြတ်သွားတယ်၊ အသက်က စကားပြောတယ်ဆိုတာ...ခုကြည့်လေ၊ ငါတို့ ဒီကိုလာတာ၊ လူရောစိတ်ပါနားရတာ မှန်တယ်..."

"လာလိုက်ရတာကိုလည်း ကျေနပ်တယ်၊ အလုပ်တွေထဲက ခဏထွက်ပြေးခဲ့ရတာလည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ တွေက အသက်လည်း ရသင့်သလောက်ရကုန်ပြီ..."

"အလုပ်တွေထဲလည်း ရောက်ကုန်ပြီဆိုတော့ ဆယ်ကျော်သက်က လေးတွေလိုတော့ မပျော်နိုင်တော့ဘူးကွ၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား"

"အေး...ငါလည်း မျက်စိနောက်လို့ ကြည့်နေတာ"

"ခွေးကောင်၊ မျက်စိနောက်ရင် မျက်နှာလွှဲပါတော့လား၊ မျက်စိနောက်လို့ များ ကြည့်နေသတဲ့ ၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် အစောနဲ့ တိုင်မယ်"

"မျက်စိနောက်လို့ စိတ်ပျက်စွာခံစားတာ"

"ဇက်ပိုးအုပ်လိုက်ရ"

"အဲဒီအုပ်စု တော်တော်ပျော်ပုံရတယ်"

"ငယ်ကြသေးတယ်လေ"

"ဆယ်ကျော်သက်တွေဖြစ်မယ်၊ ဘယ်သူမှ နှစ်ဆယ်ပြည့်ပုံမရသေးဘူး၊ စကားတွေကလည်း ပြောလိုက်တာ၊ အလှအယက်၊ နောက်တစ်လကျရင် အသံအိုးပျက်စီးမယ်လို့ ..."

"ဗေဒင်က ဟောလိုက်လို့ အသံအိုး မပျက်ခင်လုပ်ပြောနေရတဲ့ ပုံ"

"မိန်းမတွေကို စကားများ တာပါ"

ဒီစကားမှန်လေသလား မသိ။ နေ့ရှိရ်း၏ တစ်သက်တာမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးဖူးပါသည် ။ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့သောနှင်းဆီက စကားကို တတွတ်တွတ်ပြောသည် ။ သူ့အသံစူးစူးကလေးနှင့် အသံမစဲကြေးကို ပြောရှာ၏။ မမကျတော့ စကားများများ ပြောလျှင်တောင် မောနေသူ ဖြစ်၏။ ဒီကြားထဲက ဘယ်လောက်များ ပြောချင်သလဲဆို စကားသံကို လေရှည်ဆွဲ၍ ဖြည်းဖြည်းပြောသည် ။ ပြောရင်းက ခဏရပ်၍ အသက်ရှူသည် ။ ခဏရပ်၍ အမောဖြေသည် ။ပြီးတော့ ဆက်ပြောပြန်၏။ သူတို့ မိန်းမသားဆိုသော အမျိုးမှာ ပြောစရာစကားတွေ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘယ်လောက်များ စုဆောင်းမိထားပါလိမ့်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သူတို့ ၊ ငါတို့ ထက် ပိုပျော်နေကြတာတော့ အမှန်ပဲ"

"ဖြစ်နိုင်တယ်"

ကောင်မလေးအုပ်စုက စုစုပေါင်းခြောက်ယောက်။ ရွယ်တူကလေးတွေ။ ဘယ်သူမှ နှစ်ဆယ်မပြည့်နိုင်သေးဘူးဟု ခန့်မှန်းရပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ ခုခေတ်မှာ မိန်းမဆိုသော သက်ရှိလူသားတွေ၏ အသက်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ဖို့ အရမ်းခဲယဉ်းနေပြီ။ အလှထောက်ကူပစ္စည်းတွေက ဦးဆံဖျားမှ

သည် ခြေဖျားထိ လိမ်းဖို့ ဆိုးဖို့ ခြယ်သဖို့ ပေါမှ ပေါ၊ များမှ များ ၊ အရွယ် တင်အောင်၊ ပါးရည်နပ်ရည်မတွန့်အောင် ရေရှည်စီမံကိန်းအတွက် ပံ့ပိုး ပစ္စည်းကတစ်မျိုး၊ လက်ရှိချက်ချင်းနှစ်ဆ သုံးဆတိုးပြီး လှသွားနိုင် လောက်စေသည့် ပံ့ပိုးပစ္စည်းက တစ်မျိုး၊ ဝတ်ပုံစားပုံတွေကလည်း အ သက်ထက်အများကြီးနုပျိုစွာဆင်ယင်နေကြသည် မို့ ဤအုပ်စုမှ နှစ်ဆ ယ်မပြည့်နိုင်သေးဘူး ခန့်မှန်းရသော ကောင်မလေးတွေ နှစ်ဆယ်ကျော် ချင်လည်း ကျော်နေနိုင်ပါ၏။

သူတို့ အလွန်ပျော်နေကြတာ အသိသာကြီး။ ဘာလုပ်လုပ် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း။ ဂေါက်ရိုက်လည်း ဆူညံဆူညံနှင့် အလှအယက်ရိုက်၏။ ငါးမျှားတော့လည်း ငါးရဖို့ နေနေသာသာ ငါးက သူတို့ ကိုဝင်မမျိုးသွားတာ ကံကောင်း။ ဒီလောက် ပကျစ်ပကျစ်ဆူညံနေမှ ငါးနားငြီးတာကြောင့် သူတို့ တပ်ထားသော ငါးစာကို ဟပ်မိဖို့ အဝေးကြီးကရှောင်ရှားပါလိမ့်မည်။ ငါးမျှားတံတစ်ချောင်းကို ဝိုင်းလှနေကြပြန်သည် မို့ ငါးမျှားတံကျိုး၍ လျော်ရကိန်းရှိ၏။

"ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့ "

ရဲထင်က မှန်ပြောင်းနှင့် ကောက်ချိန်လိုက်သည် မို့ ထွန်းထက်က ပေါင်ကိုပုတ်၍ တားလိုက်၏။

"ဟိုဒီကြည့်မလို့ "

"မနက်ဖြန်မှ ဘုတ်စီးရင်း ငှက်ကြည့်ဖို့ ထား၊ တော်ကြာ သူတို့ ကိုမှ နံပြောင်းနဲ့ ချောင်းပါတယ်ဆိုမှ ဦးရဲထင်...ရုံးက ကောင်မလေးတွေကြားထဲမှာ ဟက်တက်ကြီးကွဲသွားမယ်...အရှက်"

ရဲထင်က...ဟီး...ဟု ရယ်၍ မှန်ပြောင်းကို နေရာရွှေ့လိုက်သည် ။ ဖြုတ်တော့ မဖြုတ်ပါ။

"ဒီလာရတာ...လူရောစိတ်ပါ ကွက်လပ်ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပဲ၊ တကယ်နားရပါပေတယ်"

"အေး...အဲဒါ...ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး၊ မိုးတဆုံးလေတဆုံး လေသန့်တွေကို တစ်ဝကြီးရှုရလို့ "

"လမ်းခင်းလို့ မပြီးသေးတဲ့ လေးမိုင်မှာ အသက်ရှူကျပ်ခဲ့သမျှ၊ ဒီရောက်မှ အတိုးချ"

"အေးကွာ...အသက်ရှူရတာနဲ့ တင် တန်ပါပြီ။ လာရကျိုးနပ်ပါပြီ"

"ငါ့နှာခေါင်းပေါက် နည်းနည်းကျဉ်းနေသလားလို့၊ ဘာနဲ့ ချဲ့ရမလဲ"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ဒီလေကို ဒီထက်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှုချင်လို့ "

"ဒီလိုလုပ်ပါလား"

"ဘယ်လိုလဲ"

"နှာသီးထိပ်ကနေ လှီးချလိုက်ရင် နှာခေါင်းပေါက် ဒီထက်ကျယ်သွားနိုင်တယ်"

သူများ တွေ့ရယ်ကြ၏။ နေရှိန်းက ရယ်ဖို့ ကျန်ရစ်သည် ။ နေရှိန်း ရင်ထဲလုပ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ကောင်မလေးအုပ်စုထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒီဘက်သို့လှစ်ခနဲလှည့်လိုက်သည် ။ အလှမ်းဝေးသည် မို့ မျက်နှာဆိုလည်း လှမှန်းသိသာရုံ၊ အသားဖြူမှန်း သိသာရုံကလေးပဲ ရှိ၍ မပီပြင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ သူ့လှည့်လိုက်ပုံကလေးက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရင်ကို ဒိန်းခနဲဘာမှန်၏။ သူက ဖြတ်ခနဲလှည့်ပါလျက်၊ ရင်ထဲကျတော့ စလိုးမိုးရှင်း (Slow Motion အနှေးလှုပ်ရှားမှု) နှင့်ဝင်၏။ ကိုယ်ကလေးချာ

ခနဲ အစောင်းမှာ ခါးကျော်ကျော်ဖြောင့်စင်းစင်းဆံပင်တွေက ကတ္တီပါအနက်တစ်စ လေမှာ ဝဲခနဲလွင့်သလို အပြားလိုက်ဝဲသွားပုံက လှလွန်းလို့ ပါလေ။

ဒီနေ့တော့ ညနေလည်း ပြန်မှာ မို့ အားလုံးက ဘုတ်စီးမည်၊ ငှက်ကြည့်မည်တဲ့ ။ ကိုယ်ပိုင်မှန်ပြောင်းမပါလာသူတွေက မှန်ပြောင်းကို တစ်နာရီ ငါးရာနှင့်ငှားရ၏။ မှန်ပြောင်းက သူတို့ ငါးယောက်အဖွဲ့မှာ ကိုယ်ပိုင်နှစ်လက်ပါ၏။ လေးယောက်က တစ်လက်ကို ယူသွားပြီး၊ သုံးလက်ငှားရမ်းကာ၊ တစ်လက်က ဘုတ်စီးမလိုက်သော နေရှိန်းအတွက် ချန်ထားပေးခဲ့ရစ်သည် ။

"ပြတင်းပေါက်ကနေ အပျင်းပြေကြည့်"...တဲ့ ။

နေရှိန်း ညကဖျားသည် ။ အတူတူခြင်း လေတိုက်ခံကြရတာမှာ သူများ တွေမဖျားဘဲ နေရှိန်းကျမှ လာဖျားရသည့်အတွက် နေရှိန်း...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဆိုးပါသည် ။

"မင်းက ကိုယ်ခံအားနည်းတာကိုး။ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရဲ့ "

"ဟုတ်တယ်...ဒီကပြန်ရင် မင်း သွေးလေးဘာလေးစစ်"

နေရှိန်းက ပြုံးပြီး လက်သီးနှင့်လှမ်းထိုးလိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်လေ..ဒီရောဂါက ကိုယ်တိုင်သောင်းကျန်းမှ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကောင်မလေးတွေဆို...နားဖောက်ရင်း၊ ပြီးတော့ သွားနှုတ်သွားစိုက်၊ ဆေးထိုး၊ ခွဲစိတ်၊ သွေးသွင်း..."

"မတော်တဆ...ကံဆိုးပြီးလည်း ရောက်လာတတ်တာပဲဟာ"

"မင်းပဲစစ်ပါ"

"စစ်မှာ ...မိန်းမယူကာနီးကျရင်၊ ငါရော ငါယူမယ့်မိန်းမပါ စစ်ပြီးမှ ယူမယ်၊ ဒါ လုပ်သင့်တယ်"

"အဲဒါကောင်းတယ်"

"ငါဖျားတာတော့ ရိုးရိုးသားသားပဲ"

"အေးပါ...အေးပါ"

နေ့ရှိန်းက အခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်သည် ။ အနွေးထည်ဝတ်ပြီး ပါရာစီတာမောလ် သောက်လိုက်သည် မို့ ချွေးနည်းနည်းစို့လာသည် ။ မှန်ပြောင်းကိုင်၍ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လိုက်၏။ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်သည် ။ အဝေးကြီးမှ မြင်ကွင်းက ကိုယ့်ဆီပြေးလာသည် ။ ကြည့်လို့ ကောင်း၏။ ခဏနေတော့ တော်တော်လေးပေါ့သွားသည် ။ စောစောကသာ ဒီလောက်ပေါ့လျှင် ဟိုကောင်တွေနှင့်လိုက်သွားပါရဲ့ ဟု တွေး၏။ လိုက်မသွားလို့ ပေါ့လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ လိုက်သွားလျှင် အင်းပြင်ကို ဖြတ်တိုက်သော လေက ရှူလို့ ကောင်းသလောက် အဖျားဒီဂရီတစ်ရှိန်ထိုးတက်သွားနိုင်၏။

ချွေးစိုအင်္ကျီကို ချွတ်လဲလိုက်သည် ။ အဆောင်အောက်သို့ဆင်းခဲ့၏။ မမကို သတိရလိုက်သည် ။ မမနှင့် အဲသည် လိုပဲ အနားယူအပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုသို့ သွားဖူးသည် ။ အဲဒီမှာ နှင်းဆီနှင့်တည့်တည့်တိုးနေသေးသည် ။ ခုပြန်တွေးတော့လည်း ရယ်ချင်ဖွယ်။ အဆောင်မှ ဆင်း၊ ကျုံးကူးတံတားကိုဖြတ်တော့ နေက တော်တော်ပူနေသေးသည် မို့ ပြန်ဖျားလာမှာ စိုးပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြန်၏။

ကျုံးဖြတ်တံတားကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရာမှာ ...။

စီခနဲအသံက အရင်ဆုံးလွင့်လာသည် ။

ကောင်မလေး ခြောက်ယောက်။ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကိုယ်စီနှင့်မို့ ခေတ်ဆန်နေပေမယ့် သူတို့ ဝတ်စားထားပုံက လုံခြုံကာ ဣန္ဒြေရပါသည် ။ ကောင်မလေးတွေနှင့် တံတားမှာ ဆုံ၏။ လူချင်းမဖြတ်မီ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ လျှောက်လာနေဆဲမှာ ပဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထံမှ ဘာကလေးမှန်းမသိ လက်ထဲမှ ပြုတ်ကျသွားသည် ။

"ဟို..ဟိုမှာ ..."

သူ့လက်ထဲမှ ကျကျန်ခဲ့တာကိုမသိဘဲ ဆက်လျှောက်လာသောကောင်မလေးက ဆံရှည်မလေးဖြစ်နေ၏။ နေရှိန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်ရှေ့လောက်ရောက်သည် နှင့် နေရှိန်း ရင်တွေဒိုင်းခနဲစခုန်တော့သည် ။ သူမကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းလေးကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပါးစပ်မှ ဟို...ဟိုမှာ ...ဟု ပဲ ပြောဖြစ်သည် ။ ဝါကျမဆုံးပါ။

"ရှင်...ဘာလဲ"

ကောင်မလေး အနားသို့ရောက်လာပုံက စွေခနဲပါ။ သူတို့ အရွယ်ကျတော့လည်း လူတစ်ကိုယ်လုံး ခါးမှာ စက်သီးကြိုးနှင့် ဆွဲ၍ များရွေ့လျားနေသလားမသိ။ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ပါတိ။

"ဟို...ဟို...မှာ "

လက်ညှိုးကညွှန်ဆဲမို့ ကောင်မလေးလှည့်ကြည့်သည် ။

"ဟောတော့...ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်"

သူ့ပစ္စည်းလေး သူသွားကောက်သည် ။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်

လိုက်သည်။ နေရှိန်းနားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်တယ်နော် အစ်ကိုကြီး"

"ရပါတယ်"

"ဘယ်မ မသွားဘူးလား"

"ဟို...နည်းနည်းဖျားနေလို့ "

"ဟင်...ဒီမှာ နေကပူနဲ့ ၊ အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်လေ၊ အခန်းထဲမှာ နေလေ၊ ဖျားလို့ အဖွဲ့တွေက ထားခဲ့တော့လည်း တစ်ယောက်တည်းပျင်းပြီး ဆင်းလာတာထင်တယ်၊ မပေါ့နဲ့ နော်၊ အခု ဗိုင်းရပ်စ်တွေက ဆိုးတယ်"

စကားကို ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်ပုံက ရယ်စရာကောင်းသည်။ ။ နားထောင်ရတာ ပျော်စရာလည်းကောင်းပါသည်။ ။

"သွားလေ...အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်ပေါ့၊ လိုက်ပို့ရမလား"

"ရပါတယ်"

နေရှိန်းဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

ဟင်...။ ကောင်မလေးက ဘေးမှာ ကပ်ပါလာသည်။ ။ သူ့အဖွဲ့တွေကလည်း တစ်ခွန်းမျှလှည့်မပြော၊ တစ်ချက်ကလေးမျှလှည့်မကြည့်၊ သူတို့စကား သူတို့ အသံတွေနှင့် သူတို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးပြည့်စုံလျှံဖိတ်ကာ၊ သူငယ်ချင်းမလေးတစ်ယောက်လုံးကျန်ရစ်ခဲ့တာတောင် မသိ၊ သူတို့ နားကပ်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ချလျှင်တောင် ကြားလိုက်မည့်ပုံမပေါ်။ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျ၊ ကုလားရွှေခွေးနင်း...ဆိုသော စကားပုံတွေကိုများ သရုပ်ဖော်နေကြသလားမသိ။ အဖွဲ့က ဝေးသွားပြီး၊ ကောင်မလေးက နေရှိန်းဘေးမှာ ကျန်ရစ်ကာ နေရှိန်းနှင့်လိုက်ပါလာတာကို ထူးဆန်းစွာတွေ့ရှိနေရ

တော့သည်။ ။

"ရပါတယ်...ကျွန်တော်"

အဆောင်ထဲသို့ပြန်ရောက်သည်။ ။

"သွားလေ...ရပါတယ်"

"ဟင့်အင်း...မလိုက်တော့ဘူး၊ တမင် ကျန်ရစ်တာ၊
အစ်ကိုကြီးအပေါ်တက်လေ၊ အခန်းပြန်နားလေ"

"ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရပြီ"

"မဟုတ်ဘူး...သူတို့ ကို တမင်ပန်းလိုက်တာ။ သူတို့ စကားသံနဲ့ သူ
တို့ လုံးထွေးပြီး ဘေးမှာ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်မိတာလ
ည်း သူတို့ မသိဘူး..."

"ကြော့တစ်ယောက်လုံး ကျန်ခဲ့တာတောင် မသိဘူး၊ ဘယ်လောက်မု
န်းဖို့ ကောင်းလိုက်လဲ၊ မြင်းစီးတဲ့ နားရောက်မှ ကြော့ပါမလာတာသိပြီး
..."

"အဲဒီနားကျမှ စိတ်ပူကြမယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကြော့ကို
လာပြန်ရှာကြမယ်၊ ကြော့..ဘယ်သူ့အခန်းသွားပုန်းနေရမလဲတောင် မ
သိဘူး..."

"ဉာဏ်သိပြီ၊ ချက်ချင်း အခန်းတစ်ခန်းငှားလိုက်မယ်၊ အခန်းတွေ အ
များကြီးပိုနေသေးတာပဲဟာ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆို နေ့ချင်းပြန်တွေနဲ့ များ
တာ..."

"ညအိပ်တာက အစ်ကိုကြီးတို့ အဖွဲ့နဲ့ ကြော့တို့ အဖွဲ့ပဲရှိတာနော်။
နေဦး...ကြော့ ဝင်ပုန်းနေဖို့ အခန်းတစ်ခန်းသွားငှားလိုက်ဦးမယ်"

"နေဦးလေ"

အခန်းတိုင်းမှာ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင် နှစ်လုံးချပေးထားသည်။ တစ်လုံးပဲ သုံးမည်ဆိုလျှင် အခန်းငှားခသုံးထောင် (တစ်ယောက်ခန်းဟု သတ်မှတ်ပုံရပါသည်။)။ နှစ်လုံးလုံး သုံးမည်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်ခန်း၊ သဘောဖြစ်သွား၍ အခန်းငှားခလေးထောင်ပေးရပါမည်။ သူတို့ ကောင်မလေးအုပ်စုက ခြောက်ယောက်မို့ အခန်းသုံးခန်းပဲယူသလား၊ နှစ်ခန်းယူပြီး ခုတင်ထပ်ထိုးခိုင်းကာ သုံးယောက်စီ တည်းခိုကြသလားတော့မသိ၊ သူငယ်ချင်းတွေထံမှ ခဏပုန်းဖို့ အတွက် အခန်းတစ်ခန်း ယူမည်ဆိုတော့၊ သူဆော့တာ၊ သူ တူတူပုန်းတာကလည်း သုံးထောင်ဖိုးပါလား။

ပိုက်ဆံသိပ်ပေါနေလား ကောင်မလေး။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ။ သူတို့ က ပြန် လာပြီး ကြော့ကို ဒီနားမှာ မတွေ့ရင် အခန်းတွေထဲ ပြန်ရှာမှာ ပေါ့၊ အဲဒီအခန်းတွေထဲမှာ ကြော့ပုန်းနေရင် ပြန်တွေ့သွားမှာ ပေါ့၊ မတွေ့မှ ဖြစ်မှာ "

"ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့စေချင်တာလဲ"

"သူတို့ စိတ်ပူအောင်လို့ ပေါ့၊ ကြော့က ပုန်းနေရမှာ ၊ ကြော့ပုန်းဖို့ အခန်းတစ်ခန်းယူလိုက်မှ ပုန်းလို့ ရမှာ ပေါ့"

"သူတို့ စိတ်ပူဖို့ မင်းက ပိုက်ဆံသုံးထောင်အကုန်ခံရမယ်"

"ဒါတော့ သူတို့ စိတ်ပူစေချင်မှ တော့ အကုန်ခံရတော့မှာ ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ "

"ကလေးပေါက်စလေးလိုပဲ"

"အမယ်...ဒီကပြန်ပြီး သုံးရက်ကြာရင် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့

ပွဲကျင်းပမှာ ၊ အစ်ကိုကြီး လာမလားဟင်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ တော့ ဖြစ်သွားရပြီ။ နာမည်တွေလည်း မသိသေးဘူး။"

"ကိုယ့်နာမည် နေရှိန်း"

"မိုက်တယ်"

"လိမ္မာပါတယ်"

နေရှိန်း နောက်ချင်ပြောင်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်သည် ထိ ရင်းနှီးစိတ်ဖြစ် ထွန်းရတော့သည် ။

"ကြော့နာမည်က ကြော့ရှင်းခင်"

"နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်ပါပေတယ်"...ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရိသဲသဲလုပ် ရာကျမှာ စိုးသည် နှင့် မပြောဖြစ်အောင် နေလိုက်ရတော့သည် ။ တကယ်ပဲ နာမည်နှင့် လူနှင့် လိုက်ဖက်ပါပေ၏။ အရပ်ကလေးက မြင့်မားကာ လူက သွယ်သွယ်လျလျလေး ဖြစ်၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးက ဖြောင့်စင်းပြီး လူက စောင်းလှည့်လိုက်တိုင်း ဟိုဘက်တစ်စု ဒီဘက်တစ်စုဆို သလို ဖြတ်ခနဲ ဖြုတ်ခနဲကြွေကျပုံက စလို့ ငေးကြည့်ချင်လောက်အောင် ကြော့ရှင်းပါပေသည် ။

တွေ့ကာစက ထင်လိုက်သလို၊ သူ့အသားကလေး ဖြူပါသည် ။ ဖြူပုံက ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်ကလေး။ မျက်နှာပြင်မှာ ရော၊ တီရှပ်လက်တိုမှ ပေါ်လွင်နေသော လက်မောင်းသားကလေးမှာ ရော၊ လည်ပင်းတစ်ဝိုက်မှာ ရော၊ ပြစ်မျိုးမှဲ့မတင်ဆိုသကဲ့သို့၊ ဖုပိမ့်အစက်အမှတ်မရှိ၊ မှဲ့စိုမှဲ့ခြောက်မရှိ။ သူ့ပါးကလေးကို ကော်ပတ်နှင့်များ စားထားသလားထင်အောင် မွတ်ညက်ချောမွေ့၏။ သူ့အမေ ရွှေမှုန့်စားပြီး မွေးလျှင်တောင် ဒီလောက်လှနိုင်ပါ့မလား။ ရွှေတုံးကြီး မျိုပြီး မွေးသည် ထင်ရဲ့ ။

"ဟေ့လူကြီး...ဒီလောက်မကြည့်နဲ့ "

"ဟာ...ဆောရီး"

နေ့ရှိန်းသည် အသားဖြူသူပဲမို့ မျက်နှာကြီးရဲတက်သွားရအောင် ရှက်လေ၏။

"တမင်ကြည့်တာမဟုတ်ပါဘူး"

"ရှင်းမနေပါနဲ့ ၊ ရှင်းရင် ရှုပ်တယ်၊ တချို့ပြဿနာတွေဟာ မရှင်းဘဲ ထားမှ ရှင်းတာ "

သူ့စကားကို သူ့ဘာသာ သဘောကျစွာရယ်မောနေပြန်၏။ ခုတော့ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းမှာ ပဲ ထိုင်နေဖြစ်ကြသည် ။

"အစ်ကိုကြီး အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းကို ခဏရွေ့မယ်၊ ဒီမှာ ဆို...သူတို့ ဝင်လာတာနဲ့ တန်းတွေ့မယ် "

"မပုန်းတော့ဘူး မဟုတ်လား"

"ဘာဖြစ်လို့ မပုန်းစေချင်တာလဲ"

"စကားလည်း ပြောချင်လို့ "

"ပိုက်ဆံလည်း နှမြောလို့ မဟုတ်လား၊ ကပ်စေးနဲ့ကြီး၊ သူ့မိန်းမကို ဈေးဖိုးတိုင်းပေးသလား မသိ"

နေ့ရှိန်း ရယ်လိုက်၏။

ကျွန်တော် လူပျိုပါခင်ဗျာဟု လည်း ပြောလို့ မဖြစ်၊ လူပျိုမှ မဟုတ်ဘဲ။ အများ အမြင်မှာ မုဆိုးဖို၊ သူ ပြောသလို ဈေးဖိုးတိုင်းပေးစရာမိန်းမ မရှိ။ မမရှိစဉ်ကတောင် ကိုယ်က မမကိုဈေးဖိုးပေးတာမဟုတ်၊ မမကသာ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံနည်းနေရုံနှင့် အပြည့်ဖြည့်

သွားတာမျိုးချည်း။

"ပြောလေ...ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမ မရှိပါဘူးလို့ "

"မပြောပါဘူး"

"ဟောတော့...မိန်းမနဲ့ လား"

လှေကားကိုယှဉ်၍ တက်လာခဲ့ကြသည် ။

"မုဆိုးဖို"

"ဟင်...သနားလိုက်တာ၊ ဟိုလူတွေကရော မုဆိုးဖိုတွေလား၊ တစ်ခုလပ်တွေလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘယ်နှစ်ခုလောက်လပ်ပြီးကြပြီလဲ"

အပေါ်ထပ်စဉ်းခန်းမှာ ထိုင် ဖြစ်၏။

"လူပျိုတွေပါ"

"ရယ်တူတ န်းတူတွေထဲ မှာ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်းက ကွက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ကျရတာလဲ"

"ကုသိုလ်ပေါ့"

"မချစ်ဘဲနဲ့ လား"

"ချစ်ပါတယ်"

"ဒါဆို အခုက အလွမ်းမြစ်ထဲမှာ ကူးခတ်တုံးလား"

နေရှိန်း ပြုံးမိသွားရသည် ။

"လွမ်းပါတယ်၊ အလွမ်းမြစ်ထဲမှာ တော့ မျောမနေဘူး။ နှမြောလည်း နှမြောတယ်၊ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးကွယ်လွန်ခြင်းဟာ..."

"ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းက ဆုံးရှုံးရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လောက

ကြီးကိုအကျိုးပြုပြီး အမြဲတမ်းအကောင်းမြင်ဝါဒရှိတဲ့ မိန်းမမြတ်တစ်ဦး
ကို ဒီလောကကြီးက ဆုံးရှုံးရတာ"

"မွမ်းလိုက်တာ၊ တော်တော်ချစ်တယ်ထင်တယ်"

"ချစ်ပါတယ်"

"ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုက်တာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟင်...သနားပါတယ်။ လူပျိုယောင် မဆောင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှ
ဆိုးဖို့ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရဲတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သတ္တိကို ချီးကျူးတယ်..."

"ရိုးဖြောင့်မှုကို လေးစားတယ်၊ ကြော့ အလေးပြုတယ်"

တကယ်ပဲ နဖူးမှာ လက်ဝါးကို ဘေးတိုက်ကပ်ပြနေသေး၏။

"ဒါပေမဲ့ စောင့်ကြည့်မယ်၊ ဘယ်နှလခံမလဲလို့ "

နေ့ရှိန်းက ဤတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ရယ်မောလိုက်သည်။

"နှစ်လောက်တောင် မဟုတ်ဘူး လား။ လပိုင်းပဲလား"

"လပိုင်းပဲ။ ဘယ်မှဆိုးဖို့မှ တစ်နှစ်ပြည့်အောင်မနေပါဘူး"

"ဟုတ်ပျိုမလား ကောင်မလေးရဲ့ "

"ဟင်...ကြော့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်"

"ကောင်မလေးလို့ ။ မကြိုက်ဘူးလား"

"ကြိုက်တယ်။ ဆန်းလည်း ဆန်းသစ်တယ်။ ခေတ်မီပြီး ရှေးဆန်တဲ့
အသုံးအနှုန်းပဲ"

"ဘယ့်နှယ်...ခေတ်မီရင် ရှေးမဆန်ဘူး၊ ရှေးဆန်ရင် ဘယ်ခေတ်မီ

တော့မှာ လဲ"

"ဒါပေမဲ့ မသိဘူး။ ခေတ်လည်း မီတယ်၊ ရှေးလည်း ဆန်တယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ အစ်ကိုကြီး အခန်းသော့ခဏငှားမလား"

"သော့ခတ်မထားခဲ့ဘူး၊ စေ့ရုံစေ့ထားခဲ့တယ်၊ သူခိုးမက်မောစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ"

"အစ်ကိုကြီးက တစ်ယောက်တည်းတစ်ခန်းလား"

"အင်း"

"ပုန်းနေမလို့၊ ကြော့က သူစိမ်းကြီးအခန်းထဲ ဝင်ပုန်းရမှာ၊ ဘယ်သူမှ ဝင်မလာနိုင်အောင် အထဲကသော့ချထားရမှာ ပေါ့၊ အပြင်က ဖွင့်မဝင်နိုင်အောင် အပြင်က ဖွင့်နိုင်တဲ့ သော့ကိုလည်း ယူသွားမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ရော့"

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ဘာရယ်မဟုတ် ကောက်ထည့်ခဲ့ခြင်းက မှန်သွားလေ၏။

"အထင်သေးလား"

"မသေးပါဘူး"

"အိုကေတယ်နော်"

"ကေပါတယ်"

"ဟိုကောင်တွေလာရင်လဲ၊ ကြော့...သူစိမ်းအခန်းထဲဝင်ပုန်းနေတာကို မပြောလိုက်နဲ့ ဦး၊ ကြော့ကို ခေါင်းခေါက်ကြမှာ ..."

"ကြော့တို့ အဖွဲ့က သန့်သန့်လေး။ ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲ ပျော်တယ်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိဘူး"

"ရော့ပါဗျာ ရော့ပါ၊ အပြောကလည်း ကောင်းပါ့"

"အစ်ကိုကြီး လိပ်စာကတ်ပါလား"

"ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ပါတယ်"

"နှိုက်ယူမယ်"

"သဘော"

"အစ်ကိုကြီးက သဘောကောင်းလိုက်တာ၊ ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုရင်းဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ဒါပဲနော်...သွားပြီ"

အိပ်ခန်းသော့ကိုယူပြီး လှစ်ခနဲထွက်သွားပုံက သွက်လက်လွန်း၏။ သူ သွက်လက်လို့ သာ တော်တော့သည် ။ စောစောပိုင်းက တစ်အုပ်စုလုံး နှုတ်ခမ်းစုလျက် ပြန်ရောက်လာကြ၏။

"အဲဒီလိုစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာမျိုး အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်"

"အေးလေ..အဆောင်က ထွက်တုန်းကပါတယ်၊ ဘုတ်စီးကာနီးကျမှ မရှိဘူးတဲ့ ၊ အလကားအခန်းထဲမှာ နှပ်ချင်လို့ ၊ ထမင်းစားပြီးကာစ..."

"ထမင်းလုံးစီချင်လို့ ၊ ပြန်အိပ်နေတာဖြစ်မှာ "

"ပြန်အိပ်ရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ ရသားပဲ"

"ကလေးဆန်တာပေါ့ကွယ်"

"ဒါကြီးလား...ကလေး"

ကောင်မလေးတို့ စုပူစုပူလုပ်ကာ နေ့ရှိန်းကို ဖြတ်ကျော်သွားကြ၏။ နေ့ရှိန်းကရယ်ချင်နေသည် ။ သုံးလေးလခန့် စိတ်တွေလေးလံထိုင်းမှ ြင်းကာ မည်သူနှင့်မျှ မတွေ့ချင် မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောချင်သလို ဖြစ်

နေခြင်း အနှောင်အတည်းမှ ဒီနေ့ စတင်လွတ်မြောက်သည် ။ စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားရသည် ။ သို့ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ကျတော့ တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်း ...။

ဟိုအရင်...မမနှင့်တူတူ အပန်းဖြေစခန်း တစ်ခုသို့ရောက်ခဲ့ဖူးသည် ။ ဒီလိုပဲ ရေပြင်ကျယ်ရှိသည် ။ ဟိုတယ်မှာ တည်းရသည် ။ ငါးမျှား၊ မြင်းစီး၊ မော်တော်ဘုတ်စီး...လုပ်လို့ ရသည် ။ အဲသည် မှာ က ဂေါက်ကွင်းတော့မရှိပါ။ အဲသည် တုန်းက မမနှင့်တူတူလာကာမှ နှင်းဆီနှင့်ဘွား ခနဲဆုံလိုက်ရတာလေ။ အဲသည် တုန်းက ရင်ခုန်သံကို ပြန်လည်တူးဆွ နားထောင်ကြည့်သည် ။ မတူ။ မတူဆို...ဟိုတုန်းက ရင်ခုန်သံက အရမ်းကိုတိုးတိမ်လွန်းခဲ့သည် ။ နည်းနည်းပါးပါးစိတ်လှုပ်ရှားရုံပဲရှိသည် ။ ဒါမျိုးကတော့ မည်သူမဆို ဖြတ်တတ်တာပဲမဟုတ်လား။ ဒီကောင် မလေးနှင့် စကားပြောဆဲမှာ ရင်တွေက ဘောက်ဘက်ခပ်နေ၏။ ထူး၏။

စိတ်မှာ လန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားတာကတော့၊ စောစောကတည်းက ရင်ဖွင့်ခွင့် ကြံသွားလို့ ထင်ပါရဲ့ ။

အဲသည် တုန်းက မမနှင့်လာခဲ့တာ။

ဟန်းနီးမွန်းပဲထားပါတော့။ မမနှင့် တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး၍ လက်ထပ်သည် ။ ပြီးတော့ မမတို့ ကိုးကွယ်သောဆရာတော်၏ စာသင်တိုက်မှာ ကျောင်းနေ သံဃာစုစုပေါင်းတစ်ရာသုံးဆယ်ကို အရုဏ်မုန့်ဆွမ်း၊ နေ့လယ်နေ့ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည် ။ စာသင်ဆောင်တိုးချဲ့ရန် မတည်ငွေ ကျပ်ဆယ့်ငါးသိန်း လှူသည် ။ မမကိုယ်တိုင် ရေစက်ချတော့ မောင်က ဘေးနားမှာ ကပ်ထိုင်လျက် မမကို ထိန်းပေးထားရသေးသည် ။

မမနေမကောင်းလှသောကြောင့် အသိမိတ်ဆွေလူထဲက တစ်ယောက်မျှမဖိတ်ပါ။ သတင်းစာထဲမှာ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း ကြော်ငြာထည့်သည် ။ အိမ်မှာ တစ်ပတ်ခန့်နားပြီး မမကျန်းမာရေး နည်းနည်းပိုကောင်းလာသောကြောင့် ဆရာဝန်၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် အပန်းဖြေခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းမို့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးပြောလျှင်လည်း ရပါသည် ။

"သိပ်ဝေးဝေးလည်း မသွားနဲ့ ၊ သိပ်ကြာကြာလည်း မနေနဲ့ ။ မမကျန်းမာရေးက မကောင်းတော့ ဆေးနဲ့ ဝါးနဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ ကြာကြာပြတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သက်သာတုန်း ခရီးထွက်တာတော့လည်း ကောင်းတယ်၊ သွားတော့သွား၊ တစ်ညအိပ်ဆိုလည်း ပင်ပန်းမယ်..."

"နှစ်ညအိပ် သုံးရက်ခရီး ဘယ်မှာ ရှိလဲ၊ ရှာကြံသွားလိုက်ပေါ့၊ အပြောင်းအလဲကလေးလည်း ဖြစ်တယ် လတ်ဆတ်လေလည်း ရှူရတယ်"

ဆရာဝန်၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် အဲသည် အပန်းဖြေစခန်း ဒီပါချမ်းမြ သို့ရောက်ခဲ့သည် ။ ဒီပါချမ်းမြသည် ၊ ဥတိုကဲ့သို့ရေလယ်ခေါင်မှာ မဟုတ်ပါ၊ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော အင်းကြီးမဟုတ်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ရေကန်ကျယ်ကြီးရှိသည် ။ ငါးများလို့ ရသော နေရာရှိသည် ။ ရေထဲမှာ စက်တပ်သမ္ဗန်အကြီးစားကလေး လျှောက်စီးလို့ ရသည် ။ မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်လျှင် ငှက်အထူးအဆန်းကြီးတွေ မဟုတ်ငြား၊ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ မတွေ့ရနိုင်သော ငှက်များကို တွေ့ရသည် ။ ကွင်းပြင်မှာ မြင်းစီးလို့ ရသည် ။ မြင်းလှည်းစီးချင်လည်း ရသည် ။ နွားလှည်းစီးချင်လည်း ရသည် ။ မောင်းတတ်လျှင် မြင်းလှည်းနှင့်နွားလှည်းကို ကိုယ့်ဘာသာမောင်းခွင့်ရသည် ။

အစားအသောက်မှာ သားငါးတွေ လတ်ဆတ်သည် ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ လတ်ဆတ်သည် ။ အချက်အပြုတ်ကောင်းသည် ။ လက်ရာက လက်ဖျားခါ၍ ချီးကျူးရသည် ။ မြန်မာထမင်းဟင်းသာ ရသည် ။ တရုတ်စာ ဗိုလ်စာ ကုလားစာ မရ။ အဲသည် မြန်မာထမင်းဟင်းကို ချက်ပြုတ်ထားလိုက်တာ...ဘာစားစား အရသာတွေ့သည် ။ ဥတိုကဲ့သို့ ဂေါက်ကွင်းမရှိ။ သို့ပေမဲ့ ပန်းခြံရှိသည် ။ သစ်ပင်ကြီးတွေနှင့် စိမ်းအေးလို့ နေ၏။ တောရိပ်တောင်ရိပ်သန်းကာ အေးချမ်းလှသည် မို့ ဒီပါချမ်းမြဆိုသော နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်ပါပေ၏။

တည်းခိုဆောင် ဒီပါချမ်းမြေ့သို့ ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆို သလို ရောက်သည် ။ ရှေ့မှ ကားက ဆာဖ် (Surf) ကားသတ္တုပြားအရောင်ကြီး၊ မြေနီမှုန့်တွေက အရောင်ဆိုးထား၍ ကားကိုဘာရောင်မှန်းမပြောတတ်အောင်ဖြစ်ရ၏။
အလာတုန်းကတည်းက ဒီကားက ကိုယ့်ကားရှေ့မှာ မြေနီလမ်းတစ်လျှောက် ဖုန်နီတထောင်းထောင်းမို့ ကိုယ့်ကားက ခွာလိုက်ခဲ့ရသည် ။ ကိုယ့်ကားကတော့...ကိုယ့်ကားဆိုပေမယ့် မမကားမို့...မာစီဒီး။ မမမှာ လင်းခရူဇာ (Land Cruiser) ကားကြီးရှိသေးပေမယ့်၊ အဲဒါကြီးက ခရီးဝေးသွားလို့ ကောင်းပေမယ့်...မမက..

"ဘယ်ကားတွေ ဘယ်လိုဈေးကြီးကြီး၊ မာစီဒီးကတော့ ဇိမ်ခံသက်သက်ပဲနော်...မောင်"ဟု ပြော၍ မာစီဒီးနှင့်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ တစ်လမ်းလုံး ခွာလိုက်ခဲ့ပေမယ့် မြေလမ်းကုန်ပြီး ကတ္တရာလမ်းပေါ်လည်း ရောက်ရော၊ ခပ်သွက်သွက်ကလေးလာလိုက်သည် မို့ ကားနှစ်စီး ရှေ့နောက်ဆင့်ကာ ရောက်တော့သည် ။

"အခန်းသွားကြည့်ပြီး ပစ္စည်းတွေ နေရာချပြီးမှ မမကိုလာခေါ်မယ်နော်"

"မောင်"

မမမျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည် ။

"ဘာလဲမမ...ပင်ပန်းလား၊ ဆေးသောက်ချိန်ရောက်ပြီထင်တယ်"

မောင်က အိတ်တစ်လုံးနှင့် သီးသန့်ထည့်လာသော ဆေးထုပ်ကိုယူ၏။ မမသောက်ရမည့်ဆေးတွေကို မောင်ပဲ အမြဲဂရုစိုက်၍ အချိန်မှန်စွာ

တိုက်ခဲ့ပါသည်။ ။ မောင်က ဆေးနှင့်ရေခွက်ကို ကမ်းလာတိုင်း...မမက၊

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ
တစ်ကြိမ်မလပ်ပြောမြဲတည်း။" မောင်ရယ် "ဟု

"မောင်..ရှေ့ကားထဲမှာ ဘယ်သူထင်လဲ"

"ဘယ်သူလဲ...ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလား"

"နှင်းဆီ"

"ဪ"

မောင်က ပြုံးလိုက်၏။

"မမက မနာလိုဖြစ်နေတာလား"

"နှင်းဆီ"သည် မောင်နှင့်မမတို့ နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာဘဝမှာ ပန်းခြံ ကျယ်ကြီးထဲမှ ပန်းတစ်ပွင့်လောက်သာ အရေးပါအရာရောက်တော့သည်။ ။ မောင့်ရင်ကို အခုန်မြန်စေနိုင်ခဲ့သော နှင်းဆီသည် မောင့်နှလုံးသားကို လွှမ်းမိုးပိုင်စိုးခြင်း မရှိနိုင်တော့ပါ။ မမက ကျီစယ်လျှင် မောင်က အပြီးမပျက်ပြန်နောက်နိုင်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်ခဲ့ပြီမို့ မောင့်ကိုယ်မောင်လည်း အံ့ဩရပါ၏။

"မမက နာလိုပါတယ်၊ မောင်မျက်နှာတွေပူပြီး ရင်တွေခုန်နေရမှာစိုးလို့ ပါ"

"မြင်တောင်မမြင်လိုက်ဘူး၊ ဟုတ်လို့ လား"

"အမျိုးသားတစ်ယောက်ပါတယ်၊ အသက်နည်းနည်းကြီးတယ်။ မမထက်တောင် ပိုကြီးဦးမယ်ထင်တယ်၊ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ကွာမှာ ပေါ့"

"သူ လက်ထပ်လိုက်တာနေမှာ ပေါ့"

"သူတို့ အခန်းဆီ သူတို့ သွားပါစေဦး၊ မမတို့ ဖြည်းဖြည်းတက်တာ ပေါ့"

"မမပင်ပန်းရင်သာ နားပါ၊ တခြားတော့ ဘာအတွက်မှ စောင့်စရာမ လိုပါဘူး"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာမောင်ရယ်"

"မောင်...ဆေးမတိုက်ရသေးပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်စောလိုက်တာ။ အ ဆောင်ပေါ်တက်ပြီးမှ လက်ဆေးမျက်နှာသစ်ပြီးမှ ဆေးသောက်တော့ နော်"

"မောင်တိုက်တဲ့ အချိန်ကျမှ သောက်မယ်"

မမ...မောင့်ကိုချစ်လိုက်ပုံများ ...ဇီးဖြူဖန်ခါးသာဆို ငုံထားချင်တယ် ...ဆိုသောစကားက အပြောမဟုတ်၊ မမတကယ်ခံစားရခြင်းဖြစ်သည် ။ မမ...မောင့်ကို သိပ်ချစ်သည် ။ အလွန်ချစ်သည် ။ ချစ်ခဲ့တာ...ခုမှ မဟုတ်။ သူ့အမေ ဒေါ်ခင်မေ ဝေယျာဝစ္စတွေ လာလုပ်လျှင် ဘောင်းဘီတိုအ ဟောင်းကလေးနှင့် ပါလာတတ်သော အသားရောင်က ဖြူဝင်းပါလျက်၊ ညစ်ပတ်ပေရေစွာ ညစ်ထေးနေသော...မေးလျှင် ပြန်မဖြေဘဲ မှန်ကုပ် ကုပ်နေတတ်သော၊ ဟင်းကောင်းမစားရပါဘဲ ဝဝကစ်ကစ်ကလေးဖြစ် နေသော... အဲဒီကောင်လေး မောင်မောင့်ကို မမချစ်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။

"အစက ရိုးရိုး၊ နောက်တော့ တစ်မျိုးတိုးလို့ ချစ်ပြန်ဆိုပဲ"ဟူသော သီချင်းစာသားကဲ့သို့ပင်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးတုန်းကတော့ ရိုးရိုးချစ်ခဲ့ သည် ၊ သူ...အရွယ်ကလေးရောက်လာတော့ သံယောဇဉ်အမြစ်တွယ်လျှ က် ဆန်းဆန်းချစ်ခဲ့သည် ။ ရိုးရာမှ ဆန်းသွားခြင်းသာ ပြောင်းလဲလျက်၊ ထုသည် ကြီးမားလှသော အချစ်စစ်က မပြောင်းလဲခဲ့ချေ။

"သွားမလား မမ"

"အင်း"

မောင်က လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။ မမက မောင့်လက်ပေါ် အားယူတွဲ လျက် ကားပေါ်မှ ဆင်းသည် ။ မောင်သည် မမကိုပြုစုရာ၌ နည်းနည်း ကလေးမျှ လိုလေသေးမရှိစေရပါ။

"မမ လှေကားတက်နိုင်ရဲ့ လား၊ တစ်ထပ်တက်ရမယ်၊ မတက်နိုင်ရင် ချီခေါ်သွားမယ်"

"ဖြည်းဖြည်းတက်ပါ့မယ်၊ မမနေမကောင်းတာ လူတွေက သိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မောင်ချီခေါ်သွားရင် သူများ တွေ မျက်စိနောက်ပြီး ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေမှာ "

မမသည် အလွန်ပိန်ရှာပါ၏။ ခုခေတ် မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေ ပိန်တာလောက်တော့ မမက အပျော့ပါ။ အရိုးပေါ်မှာ အရေပြားပဲရှိသည် ။ အ ရ ဦးနု ၊ င ၊ အ ရေ ပြ ဘကြ ဘမ ၊ အသားနှင့်တူတာဆိုလို့ တော်တော်ရှားရှားပါးပါး လိုက်ရှာရပါသည် ။

ဒီပါချမ်းမြ၏ အထူးစပယ်ရှယ်ခန်းဆိုတာက သာမန်အိမ်တစ်လုံး လောက်ကို ကျယ်ဝင်းသည် ။ အခန်း၏ အကျယ်အဝန်းက ပေအစိတ်ပေငါးဆယ်၊ အဲသည် ထဲမှာ အိမ်သာရေချိုးခန်းတစ်ခုကိုတော့ လုံခြုံစွာ ကန့်ထားပေးသည် ။ ပြင်ကျယ်မှာ တစ်ယောက်အိပ်ခွတင်တစ်လုံး၊ နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင်တစ်လုံး၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ တီဗီ၊ ဆိုဖာဆက်တီနှင့် ထမင်းစားစားပွဲတို့ ချထားတာတောင် အခန်းမှာ နေရာလွတ်တွေကျန်လျက် ကျယ်လွင့်ပြန့်ပြူးနေ၏။ မမကို နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင်ပေါ်မှာ နေရာချပေးရသည် ။ မမသည် အသက်ရှူကျပ်သည့်အခါများမှာ အလွန်လွန်လူးတတ်ပါသည် ။ အိမ်မှာ လည်း တူတူ...မမကို နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင်ပေါ်

မှာ တစ်ယောက်တည်းသိပ်ရသည်။ ။

အိမ်မှာ ကတော့ မောင့်အိပ်ရာ၊ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်သည် မမအခန်းထဲမှာ မဟုတ်ပါ။ မမနှင့်ကပ်လျက်အခန်းမှာ ဖြစ်၏။ မမအခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ခုလိုပဲ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်တစ်လုံးချထားပေးရပြီး၊ နေ့ည သူနာပြုဆရာမဖြစ်ဖြစ်၊ ရောဂါသက်သာချိန်များ ဆို မမလက်စွဲတော် ကောင်မလေးတွေဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်နှင့်လက်ထပ်ပြီးချိန်မှ စ၍ မေမေက မမတာဝန်လုံးဝယူခွင့်တောင်းသည် မို့ မမအခန်းထဲမှ ခုတင်သည် မေမေ့ခုတင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ။

"မောင်က ဒီခုတင်ပေါ်မှာ ဆိုတော့ မေးလ်နာ့စ် (Male nures ယောက်ျားသူနာပြု) ဖြစ်သွားပြီ"

"ယောက္ခမီးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်"

မောင်က နောက်၍ မမပြန်နောက်နိုင်တာကိုပဲ မောင်က ဝမ်းသာကျေနပ်ရပါသည်။ ။ မောင်သည် မမကို မျက်နှာတစ်ချက်အညှိုးမခံပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ အလုပ်အားလုံးကို ပစ်ပယ်၍ မမကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားသည့်အလုပ်တစ်ခုပဲ မောင်လုပ်ပါသည်။ ။ မောင့်မေမေက မ မ အ ခ န်းထဲမဲ့မဲ့ စောင့်အိပ်ပေးခဲ့တာ၊ ယောက္ခမက စောင့်အိပ်ပေးခဲ့ခြင်းမို့၊ ခု မောင်စောင့်အိပ်ပေးတာကို မမက ယောက္ခမီးဟု နောက်ပြောင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒီနေ့...မမမျက်နှာ တော်တော်လန်းပါသည်။ ။

"နေကောင်းရဲ့ လား"

မောင်က ဆေးတိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပါတယ်၊ မောင်သာ စိတ်နေကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပါတယ် မမရဲ့ ၊ မောင့်ဘာသာရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ လမ်းပါ"

"မမကို ပိုချစ်လို့ လား"

"မတူဘူး၊ တစ်မျိုးစီ ချစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမအပေါ်မှာ ဖေးမလိုစိတ် ပိုတယ်၊ မမစိတ်ဆင်းရဲမယ့်အလုပ်ဆိုရင် ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး..."

"မမ မကြိုက်ရင် အသက်တောင်မရှူဘဲ အောင့်ထားမယ်"

"ပြောပါ ရွှေညာသားရယ်၊ မမကြွေအောင်ညာပါ"

"တကယ်ပြောတာပါ။ ဒါဟာ စေတနာမေတ္တာကြောင့်ပဲ။ တာဝန်အ နေနဲ့ မဟုတ်ဘူး မမ၊ စိတ်ပါလက်ပါဆုံးဖြတ်ချက်"

"ကျေးဇူးတင်ပါမောင်၊ မမကလည်း မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ၊ မောင် လေးလို၊ သူငယ်ချင်းလို၊ ခင်ပွန်းသည် လို..."

"မောင်...မမကို ချစ်တယ်ဆိုတာက အစ်မလို မိတ်ဆွေလိုသိပ်ချစ်သွားတာပါ။ မမကတော့ မောင့်ကို ချစ်သူလိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ ယုံလား"

"ယုံတာပေါ့ မမရယ်...မောင် ပြောရဲ့ပါတယ်၊ မေမေပြီးရင် တစ် လောကလုံးမှာ မမကို အချစ်ဆုံး"

"နှင်းဆီလေးကိုရော"

"သူ့ကိုလည်း ချစ်ခဲ့တာပါပဲ။ ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ သူငယ်ချင်းဘဝမှာ အရမ်းရင်းနှီးချစ်ခဲ့ရာက အပျို လူပျိုတွေဖြစ်လာတော့..."

"ချစ်သူရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ"

"မောင့်ဘဝမှာ မမသာ မရှိရင် မောင်...နှင်းဆီကို လက်ထပ်မှာ မဟု

တ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ မမရှိလည်း မောင် နှင်းဆီကို လက်ထပ်လို့ ရသားပဲ။ မေမေနဲ့ မမက မောင့်ကိုချုပ်ကိုင်ထားတာမှ မဟုတ်တာ..."

"မောင်...မမကိုပဲ လက်ထပ်ချင်စိတ်ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မမကိုပိုချစ်တယ်လို့ ပြောရင်ရပါတယ်"

"မမကတော့ မောင့်ကိုသနားတာပါပဲ"

မမက မောင့်ကိုဆွေးဆွေးငေးငေးလေးကြည့်နေလိုက်သည်။ မမသည် မောင်နှင့်လက်ထပ်ပေးမယ့် အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို မမ၏ ရောဂါက ထမ်းဆောင်ခွင့်မပြုပါ။ မောင်သည် သနားစရာကောင်းသောခင်ပွန်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မောင်ကသာ မမကို အစွမ်းကုန်ပေးဆပ်၊ ပေးဆပ်ရသည်။ မမထံမှ အဆုံးစွန်အချစ်နှင့် အနှိုင်းမဲ့အချစ်တစ်ခုတည်းကိုသာ ပြန်ရသည်။ သို့ပေမဲ့ မောင်က တန်သည် ဟု ယူဆပါသည်။

"မမ တစ်ရေးအိပ်လိုက်မလား"

"စောစောက ဆေးထဲမှာ ဒိုင်ယာဇီပင်ပါလား"

"ပါတာပေါ့။ မနက်တစ်ခြမ်း၊ နေ့လယ်တစ်ခြမ်း၊ ညတစ်လုံး သောက်ရတာ နေ့တိုင်းလေ မမရဲ့ "

"သိပါဘူး"

"မောင်တိုက်သမျှ မမေးမမြန်း၊ ပါးစပ်ဟပေးလိုက်တာပဲလား"

"မောင်က ကျွေးရင် သေဆေးလည်း မျိုပါ့မယ်ဆိုတာ၊ ပြောရင်ကဗျာဆန်သလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမရင်ထဲမှာ အဲဒါ တကယ်၊ မောင့်ကို သိပ်ချ

စံလို့ "

"ယုံပါတယ် မမရဲ့ ...အိပ်၊ အိပ်"

မမက တစ်ခဏတစ်ဖြုတ်နားမှ ဖြစ်ပါမည်။

"မမအိပ်ပျော်နေတုန်း နှင်းဆီနဲ့ တွေ့ရင် ကြည့်လည်း နှုတ်ဆက်ဦး
နော်၊ သူ့အဖော်မွန်ကြီးနဲ့ လည်း ပြဿနာတက်ဦးမယ်"

မောင်က ရယ်လိုက်၏။

"မောင့်အတွက် ပြောတာ၊ မမက သဝန်မတိုဘူး"

"ဒါဆို မချစ်လို့ ပေါ့"

"ချစ်ရင် သဝန်တိုတာမှန်တယ်၊ ချစ်လွန်းအားကြီးပြီး ချစ်တယ်ဆို
တာထက် ပိုချစ်သွားတော့၊ သဝန်မတိုတော့ဘူး၊ သေဆေးကျွေးရင်
တောင်..."

"မျိုချနိုင်နေမှ ၊ သဝန်တိုစရာလိုသေးလား၊ ရယ်မနေနဲ့ "

"အင်းပါ...အင်းပါ...အိပ်တော့"

မမ ပခုံးလေးကိုတစ်ချက်နှစ်ချက် ပုတ်လိုက်သည် ။ မမကို ကလေး
လေးနေရာမှာ ထား၍ ပြုစုနေရသည့်အဖြစ်ကို မောင်ကျေနပ်ပါသည် ။
ကျေးဇူးရှင်မို့ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြုံချင်တာနှင့်ဆတူ...
အချစ်စိတ်ဖြစ်ထွန်းတာလည်း ပါပါ၏။

နှင်းဆီသည် သူငယ်တန်းကတည်းက သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ ကျောင်းက သူဌေးကျောင်းဟု လူတကာကင်ပွန်းတပ်ရသော ကျောင်းဖြစ်သည် ။ လူကုံထံရပ်ကွက်များ နှင့်သာ နီးနားသည် မို့ လူကုံထံသားသမီးတွေချည်းတက်သည့် ကျောင်းလည်း ဖြစ်သည် ။ မိဘတွေက သားသမီးတွေကို အထူးဂရုစိုက်ကြသည် ။ ဂရုစိုက်ဖို့ အချိန်အား ငွေအား လူအားကို သုံးနိုင်ကြသည် ။ မိဘတွေက ကိုယ့်သားသမီး၏ အရေးအခင်းကို ဆရာ ဆရာမများ နှင့်ဆွေးနွေးသည် ။ မိဘ၊ ဆရာ၊ ကျောင်းသားဆိုသော တြိဂံထောင့်စွန်းသုံးခု၊ တကယ့်အချိုးညီသော သုံးနားညီကျောင်းလည်း ဖြစ်၏။

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေထဲမှာ ကိုးဆယ့်ရှစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်က သူဌေးသားသမီးတွေမို့ ကျောင်းတက်ချိန် ဆင်းချိန်တွေမှာ ၊ စောစောမလာလျှင် ကားရပ်စရာနေရာတောင် မရှိသောကျောင်း ဖြစ်၏။ ကျောင်း၏ ရန်ပုံငွေ ကျောင်းကိစ္စ အလှူငွေဆို မိဘတွေက (ကိုယ့်သားကိုယ့်သမီးမျက်နှာရချင်တာလည်း တစ်ကြောင်း) စေတနာ ဗရပူနှင့် များများ စားစားထည့်ဝင်ကြသည် ။ အဲသည် လို ကျောင်းမှာ နေရှိန်းဆိုသော မောင်မောင်က နှစ်ရာခိုင်နှုန်းထဲမှာ အကျုံးဝင်လျက် ကျောင်းတက်ရသူဖြစ်သည် ။ သူငယ်ချင်း နည်းပါးခဲ့သော မောင်၏ တစ်ဦးတည်းသောမိန်းကလေး သူငယ်ချင်းလေးက နှင်းဆီပင်ဖြစ်ခဲ့၏။

"ငါက ဆင်းရဲတော့၊ သူဌေးတွေက မပေါင်းချင်ဘူး"

အဲသည် ခံစားချက်ကို နှစ်တန်း၊ သုံးတန်းလောက်ကတည်းက မောင်ခံစားရသည် ။

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆင်းရဲတာ၊ ဘယ်သူပိုက်ဆံလိုက်ခိုးလို့ လဲ"

နှင်းဆီက မပြောတတ် ပြောတတ်နှင့် အားပေးသည် ။

"ဒါပေမဲ့ နင်က သူဌေးသားလိုပဲ ဝတ်နိုင်စားနိုင်တာပဲ၊ နင့်ထမင်းဘူးလည်း ဟင်းကောင်းတယ်"

"အဲဒါ မမကျေးဇူး"

မေမေက မမကျေးဇူးဆိုတာ တစ်နေ့ကို အကြိမ်တစ်သိန်းလောက် ရွတ်ဆိုတတ်လွန်းလို့ မောင့်ရင်ထဲမှာ စွဲနေ၏။

"အစ်ကိုကြီးရော မမဆွေရော သဘောကောင်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမက အခရာ၊ မမက မောင့်ကို ချစ်လို့ မောင် ဒီလောက်အခွင့်အရေးရတာ"

"မမကပြောတယ်၊ မေမေ အဝတ်လျှော်ဖို့ ရောက်လာကတည်းက ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ ပါလာတတ်ပြီး သိပ်မဆော့ဘဲ..."

"ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေတတ်တဲ့ မောင့်ကို အရမ်းချစ်တာတဲ့ "

မောင်သည် သူဌေးကျောင်းမှာ မျက်နှာမငယ်ရအောင် မမကပံ့ပိုးရှာ၏။ မောင့်ကိုအကြောင်းသိတွေကတော့ စိန်နားကပ်အရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်သူ၊ တကယ်တမ်းမှာ အိမ်ဖော်မိန်းမ၏ သား...ဟု ဆိုကာ အထင်အမြင်သေးကြသည် ။ မေးပြောခေါ်ထူးလောက်နှင့် ခပ်ခွာခွာဆက်ဆံသည် ။ ဒါမျိုးဆို မောင်ကလည်း ပြန်လှည့်လို့ ကို မကြည့်တော့ပါ။ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ သူရလင်း၊ ရောင်နီ၊ ထွန်းထက်နှင့်ရဲထင်တို့ က မောင့်ကို တကယ်ခင်ခင်မင်မင်ပေါင်းသည် ။ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ တော့ နှင်းဆီဆိုမှ နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း။

နှင်းဆီကိုတောင် သူ့အမေက မောင်နှင့်ပေါင်းစေချင်တာမဟုတ်ပေ။ ပြောမရလို့ ကြည့်ထားရပေမယ့် နှင်းဆီလူကြီးတွေက မောင့်ကိုမခင်မင်ပါ။

မောင်သည် ရောင်နီတို့ နှင့်အတူ ကျူရှင်ဝိုင်းကို ရောင်နီအိမ်မှာ လုပ်

တော့ အချိုးညီအကုန်အကျခံ၍ တက်နိုင်၏။ ဒါဟာ မမကျေးဇူးဖြစ်သည် ။ ယောက်ျားလေးငါးယောက်ဝိုင်းသို့ ကျူရှင်တူတူလာတတ်သူ တစ်ဦးတည်းသောမိန်းကလေးက နှင်းဆီ ဖြစ်၏။

"နင်ကလည်း ယောက်ျားတစ်ဝိုင်းဖြစ်နေပြီ၊ ဘောင်းဘီရှည်တွေ ရှပ်အင်္ကျီတွေ...ငါတို့ ဝတ်ဖို့ ထားပါဦး၊ နင်ချည်း ဝတ်နေတော့တာပဲ"

"ရှပ်အင်္ကျီက ဝတ်လို့ ကောင်းတယ်ဟ၊ ပွပွယောင်းယောင်းနဲ့ နေရထိုင်ရ သက်သာတယ်၊ ပြီးတော့ လုံလုံခြုံခြုံရှိတယ်၊ ငါ့အမေက ဝတ်သာ ဝတ်တဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ မလှဘူး"

မောင်က နှင်းဆီကိုစေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

"မလှ...ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်မျက်စိထဲ လှစရာမလိုပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာ မှန်ထဲကြည့်ပြီး လှရင်ပြီးရော"

"ရှပ်အင်္ကျီက လုံခြုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဗမာအင်္ကျီနဲ့ မှ သူ့အလှအပေါ်လွှင့်ဆုံး"

"နင်ထင်လို့ ပါ...မင်းသမီးတွေ ပုံဆန်းတွေဝတ်နေတာ ဘယ်လောက်လှလဲ"

"လှတယ်ဆိုရင်တောင် မယဉ်ဘူး"

"ယဉ်တယ်ဆိုတာ သိပ်မလှတဲ့ သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် လှည့်ပတ်ပြောတဲ့ စကား မဟုတ်ဘူး လား"

" မဟုတ်ဘူး ...ယဉ်တယ်ဆိုတာ ကျက်သရေနဲ့ ဆိုင်တယ်။ အေးချမ်းတည်ငြိမ်တဲ့ အလှကို ခေါ်တာ။ လှတယ်ဆိုတာ ကြည့်လို့ ကော

င်းတာ..."

"ငေးကြည့်နေချင်တယ်။ ချောတယ်ဆိုတာ အသားအရေ၏ ကောင်းခြင်း၊ ပြေပြစ်ညက်ညောတာကိုပြောတာ၊ တချို့ ဘယ်လောက် လှလဲ..."

"မယဉ်တော့ ကျက်သရေမရှိဘူးကွ၊ အလှကြီးက ကြိုက်ချင်စရာမ ကောင်းဘူး"

"ဟဲ့...ငမောင်၊ နင် ဘယ်တုန်းက အလှတရားကိုလေ့လာထားသလဲ"

"နင် လှလာကတည်းက"

"အောင်မယ်...အောင်မယ်...လှလာကတည်းကဆိုတော့ ငယ်ငယ် က အရပ်ဆိုးခဲ့ဖူးလို့ လား၊ ကျက်သရေနဲ့ ယဉ်မွေးလာတာပါနော်"

"ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ ငါက ခုမှ နင့်အလှကိုသတိထားမိတာ"

"ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ နင်က ငါ့ဆီကမုန့်ကိုယူစားဖို့ နဲ့ ၊ ငါ့ကို ဟုမ်းမိဝပ် (Home Work) အိမ်စာလုပ်ခိုင်းဖို့ လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေတာ ကိုးဟဲ့၊ ငါက မွေးကတည်းကလှလှလေး"

စကားပြောလျှင် နိုင်အောင်ပြောနေကျမို့ အနိုင်လှပြောရင်းက ရင်ထဲဒိန်းခနဲစခုန်သည် ။ မျက်နှာကြီး ရှိန်းခနဲပူသည် ။ နားရွက်တွေ ထူအမ်းကာ အသံပါ ကြောင်စီစီဖြစ်လာခြင်းဖြင့် ရင်ခုန်ခြင်းစတင်ခဲ့ကြလေ၏။

"နင်တို့ ကလည်း မောင့်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ "

"နေရှိန်းပါဟယ်...သူ့နာမည်၊ ကျောင်းစတက်ကတည်းက နေရှိန်း၊ နင်က ဘာကိစ္စ တမောင်မောင်ဖြစ်နေရတာလဲ"

"သူ့အမေကလည်း မောင်...တဲ့ ။ သူ့အစ်မကလည်း မောင်...တဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် ငါလိုက်ခေါ်တာ"

"ပြောမနေနဲ့ ၊ သူက ယောက်ျားလျာတစ်ပိုင်းမ"

နှင်းဆီက ဆယ်တန်းသာအောင်ရော၊ ရှုပ်အင်္ကျီတဖားဖား ဝတ်လျက်၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းက ရှားပါးပြီး နေရှိန်းတို့ အုပ်စုနှင့်သာ အပေါင်းများ ဤ ယောက်ျားလျာလိုလိုနေခဲ့သူဖြစ်သည် ။

"နှင်းဆီ...တက္ကသိုလ်ရောက်တာနဲ့ အလှပြင်တာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ နင်က ဘာကိစ္စအရမ်းကာရော အပျိုလုပ်နေတာလဲ"

နှင်းဆီက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်သည် နှင့် ရုတ်တရက် ပွင့်သော ပန်းတစ်ပွင့်နှယ်၊ မိန်းမသားအဆင်အပြင်ဖြင့် အရမ်းလှသွားရသည် ။

"ဟဲ့...အပျိုမို့ အပျိုလုပ်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ"

"နင် အရင်က ယောက်ျားတစ်ပိုင်းလိုနေခဲ့တာ၊ အလှလည်း မပြင်ပါဘူး"

"အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာ ဘယ်အလှပြင်လို့ ဖြစ်မလဲ"

"ခုရော ဘာပြင်စရာလိုလဲ"

"လှချင်လို့ "

"ရည်းစားသိပ်ရချင်နေတယ်...ဟုတ်လား"

"မရချင်ပေါင်...ရည်းစားများ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ကျော်ဝင်းအေးက နင့်ကိုမရရင် သေတော့မယ်တဲ့ "

"သေပစေ"

"ငါလည်း နင့်ကိုမရရင် သေတော့မယ်"

"ဟာ...ခွေးစုတ်၊ သေ...သေ၊ သွားသေ"

နှင်းဆီ ရှက်ရမ်းနှင့် ထုရိုက်သွားတာ၊ တကယ်ပဲ လက်မောင်းတွေ
အောင့်၍ ကျန်ရစ်သည်။ နှင်းဆီက ထွက်သွားပြီး၊ မောင်က ရယ်မော၍
ကျန်ရစ်၏။

"နှင်းဆီကို ငါဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ"

"တကွသိုလ်မှာ အခန်းပေါင်းစုံတောင်မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ ရည်း
စားက အရင်ထားရလားကွ"

သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ နေရှိန်းက အရင်ဆုံးရည်းစားစထားသူဖြစ်
တော့သည်။

"သူများ နောက် ပါသွားမှာ စိုးလို့ "

"ပူစရာလား"

"ပူတယ်"

"သေလိုက်"

"သေလုမျောပါးပဲ၊ မင်းတို့ ဝိုင်းပြောပေးကြဦး"

"ဝါသနာ မပါဘူး"

"ငါပါတယ်၊ ငါပြောပေးမယ်"

"မင်းက တကယ်ကြီးလား"

"အစိန်ကြီး"

"အမေလုပ်ကျွေးဖို့ များ အရင်စိတ်မကူးဘူး"

"နှင်းဆီပါရောပြီး နှစ်ယောက်လုပ်ကျွေးမှာ "

"ဟိုက ပေးစားမယ်...စောင့်နေ "

"ဘယ်လောက်စောင့်ရမလဲ "

"သေသည့်တိုင် "

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ခိုင်းပြောကြပေမယ့်၊ ကန့်ကွက်မည့်သူမရှိ။ ဖျက်ဆီးသူလည်း မရှိ။

"ငါ...နှင်းဆီကို တကယ်ချစ်နေပြီ "

"ဗြဲ...ဟား...ဟား "

နေရိုန်းက မျက်နှာတည်နှင့်ပြောတော့ လှောင်ရယ်သံအကျယ်ကြီး ထွက်လာ၏။

"မင်းတို့ မဟားနဲ့ ။ ငါက ချစ်မိပြီဆိုရင် တကယ်စွဲလမ်းမှာ ။ ငါ့မှာ ချစ်စရာအမေတစ်ယောက်နဲ့ မမပဲရှိတာ "

မမမိခင် ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေနှင့် နေရိုန်းမိခင် ဒေါ်ခင်မေတို့ မုဆိုးမနှစ်ယောက်တူတူနေမည်ဟု ဆိုကာ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ကတည်းက နေရိုန်းအနေအထိုင်မှ စလို့ အစစမြင့်တက်ခဲ့ရပါသည် ။ ဒေါ်ဖြူဖြူဆွေက စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်ကာ သဒ္ဒါတရားထက်သန်သူ၊ လက်အောက်ငယ်သားစောင့်ရှောက်လိုသူဖြစ်ပေမယ့်၊ မမလိုတော့ မောင့်ကိုချစ်ကိုချစ်တာ...ဆိုသည့်အနေအထားမျိုးမဟုတ်ပါ။ သံယောဇဉ်ရှိသည် ၊ သနားသည် ။ ကူညီမည်။ ဒီလောက်ပါပဲ။ မမကတော့ ရှေးရေစက်ထင်ပါရဲ့ လေ။

